

கவிஞர்
புதிதில்

ISBN 978-81-8403-100-8

கதாபதி

கவிஞர்

கண்ணணதாசன்

உன்னையே நீ அறிவாய்

அர்த்தமுள்ள இந்துமதம் - பத்தாம் பாகம்

எப்படி எல்லாம் வாழுக கூடாதோ,
அப்படி எல்லாம் வாழ்ந்திருக்கிறேன்.
ஆகவே, 'இப்படித்தான் வாழ வேண்டும்' என்று புத்தி
சொல்லக் கூடிய யோக்கியதை
எனக்கு உண்டு.

கவிஞர் கண்ணதாசன்

உன்னையே நீ அறிவாய்

கண்ணதாசன் பதிப்பக வெளியீடு எண்: 7

நாற்பத்து ஐந்தாம் பதிப்பு : மே, 2009

நாற்பத்து ஆறாம் பதிப்பு : ஜனவரி, 2010

© Kannadhasan Pathippagam. All Right Reserved.

E-mail: kannadhasanpathippagam@gmail.com

Our website : www.kannadhasanpathippagam.com

பதிப்பாசிரியர் - காந்தி கண்ணதாசன்

எச்சரிக்கை

காப்பிரைட் சட்டத்தின் கீழ் பதிவு பெற்றுள்ள இந்நூலில் இருந்து எப்பகுதியையும் முன் அனுமதியின்றிப் பிரகடனக் கூடாது. தவறினால் சினிமா, திரிபிளிக், சட்டங்களின்படி நடவடிக்கை எடுக்கப்படும்.

காந்தி கண்ணதாசன், பி. ஏ. டி. எஸ்.
Copyright Warning: No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means electronic or mechanical including photocopying or recording or by any information storage and retrieval system without permission in writing from Gandhi Kannadhasan B.A., B.L., Chennai

Any violations of these conditions, legal action will be initiated in civil and criminal proceedings under the Copyright Act 1957.

Published in arrangement with Geeta Samajam, Chennai - 600 017

விலை: ரூ. 12/-

► "UNNAYE NEE ARIVAI"

- Arthamulla Indhu Madham - Part Ten in Tamil

- Written By : Poet Laureate Kannadhasan
- Forty Sixth Edition : January, 2010
- Publishing Editor : GANDHI KANNADHASAN
- Published by : KANNADHASAN PATHIPPAGAM
23, Kannadhasan Salai, T. Nagar, Chennai - 17.
Ph. 2433 2682, 24338712

ISBN : 978-81-8402-006-9

- Our Branches:
  - No. 1212, Range Gowder Street, Coimbatore - 641 001 Ph. 0422-2479774
  - No. 1, Annai Complex, III Street, Vasantha Nagar, Madurai - 625 003. Ph. 0452 - 2373793, 2373180
  - No. 37, Bharathy Street, Puducherry - 605 001. Ph. 0413-4200143
  - No. 32 & 33, Old Bus Stand, Municipal New Shopping Complex, 1st Floor, Vellore - 632 004. Ph. 0416 - 2223312
- Our Bankers : State Bank of India, T. Nagar, Chennai-17
- Printed at : Sekar Graphics, Chennai-5. Ph. 42310572

22 - Jan - 2012

1

பதில் இல்லாத கேள்வி

சீறு வயதில் குருகுல வாசத்தை விட்டு நான் வெளியிலே வந்த போது, கோழிக்குஞ்சு முட்டையிலிருந்து வெளிவந்தது போல்தான் இருந்தேன்.

'நான் யார்' என்பதே எனக்கு தெரியாது. விபரம் தெரியாத நிலை; பக்குவமற்ற சூழ்நிலை.

காபி ஹோட்டல்களையும், தியேட்டர்களையும் கூட ஆச்சரியமாகப் பார்க்கின்ற சூழ்நிலை.

குருகுலம், நல்ல பண்பாடுகளையும் பழக்க வழக்கங்களையும் கற்பித்தது என்றாலும், வெளி உலகத்தைக் காண விடாமல் வைத்திருந்தது.

ஆகவே, தெளிந்த இதயத்தோடும் உலக அநுபவம் அற்ற நிலையிலும் நான் வெளியே வந்தேன்.

வந்ததிலும் தவறில்லை; நான் வாழ்ந்ததிலும் தவறில்லை; ஆனால் ஒரு முக்கியமான கேள்விக்கு விடை காண முடியாமல் தவித்தேன்.

அந்தக் கேள்வி என்ன?

"நான் யார்?" என்பதே அது.

நான் யார்?

அண்ட சராசரங்கள் அனைத்துமே அதைத்தான் கேட்டுக் கொள்கின்றனவாம்!

மனிதன் அறிய வேண்டிய அறிவுகளிலெல்லாம் முக்கியமான அறிவு, தன்னை அறிதலே.

ஒவ்வொரு விலங்கும், ஓரளவுக்குத் தன்னையறிகின்றது.

பருந்து பாய்ந்து வந்தால், கோழி ஆத்திரப்படுகின்றது.

நாயைக் கண்டதும், முயல் ஓடுகிறது.

புலியைக் கண்டதும், மான் ஓடுகிறது.

உயிரின் மீது உள்ள இந்த நாட்டம், ஓரளவுக்குத் தன்னைப் பற்றிய உணர்வேயாகும்.

ஆனால், இந்த உணர்வு வேறு; தான் யார் என்று அறிந்து கொள்ளும் அறிவு வேறு.

தாயினாலும், தகப்பனாலும் நாம் இந்த பூமிக்கு வந்து விட்டோம். ஆனால், ஏன் வந்தோம்; நம் வருகைக்கான நோக்கம் என்ன என்பது எத்தனை பேருக்குத் தெரியும்?

வந்தோம், வாழ்ந்தோம், மடிந்தோம் என்று பலபேர் மடிந்திருக்கிறார்கள். அவர்களில் சிலர் வரவு-செலவு பார்த்திருக்கிறார்கள்.

சிலர் காதலித்து வெற்றி காண முடியாமல் மாண்டிருக்கிறார்கள்.

சிலர் மணமுடித்து, மக்களைப் பெற்று அவதிப்பட்டு இறந்திருக்கிறார்கள்.

சிலர், 'பதவி பதவி' என்று அலைந்து செத்து இருக்கிறார்கள்.

சிலர், 'உதவி உதவி' என்று ஓடி, ஆடி உயிரை விட்டிருக்கிறார்கள்.

இவர்களிலே, 'தான் யார்' என்பதைக் கண்டு கொண்டு உலகிற்குச் சொல்லிவிட்டு, மறைந்த ஞானிகள் எத்தனை பேர்?

அவர்கள் பெரும் கூட்டமாக இல்லை; விரல் விட்டு எண்ணக் கூடியவர்களாகவே இருக்கிறார்கள்.

நான் யார்?

சினிமாப் பாட்டு எழுதுகிறானே, அந்தக் கண்ணதாசன் தானா நான்?

தொடர்கதை எழுதுகிறானே, அந்தக் கண்ணதாசன் தானா நான்?

மதுவிலும் சிற்றின்பத்திலும் மயங்கிக் கிடப்பவன் தானா நான்?

அரசியல் வாண வேடிக்கையில் அடிக்கடி பங்கு கொள்கிறவன்தானா நான்?

நல்லது கெட்டது பாராமல் நடக்கும், ஒரு முரட்டு மாடுதானா நான்?

இன்றைக்கு ஐம்பத்திரண்டு தீபாவளிகளைக் கொண்டாடி, அடுத்தது என்ன என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் நான் யார்?

நான் ஏன் பிறந்தேன்?

நான் விரும்பிப் பிறக்கவில்லை என்றாலும், இதுவும் ஒரு நியாயமான கேள்விதான்.

இயற்கையின் நியதியில் சூரியனுக்கும், சந்திரனுக்கும், நட்சத்திரங்களுக்கும் நோக்கம் இருக்கும் போது, என் பிறப்புக்கும் ஒரு நோக்கம் இருந்தாக வேண்டும்.

அது எனக்குப் புரியவில்லை தவிர, ஏதோ ஒரு லட்சியத்திற்காகவே நான் சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிறேன் என்பது உண்மை.

ஒவ்வொரு ஜீவனும், ஒவ்வொரு லட்சியத்திற்காகவே படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஜீவனற்ற அஃறிணைப் பொருளும் அவ்வாறே.

தண்ணீர் தாகத்தைத் தீர்க்கவும், வயல்களை வளப் படுத்தவும், உணவுப் பொருள்களுக்கு உரமாகவும் படைக்கப் பட்டிருக்கிறது.

அந்தத் தண்ணீரில் வாழும் மீன் அழுக்கைத் தின்று நீரைச் சுத்தப்படுத்தவும், மனிதனுக்கும், பறவைகளுக்கும் ஆகாரமாகவும் படைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஒரு காக்கையின் பிறப்புக்குக் கூட ஒரு சிறிய காரணம் இருக்கிறது.

அப்படி என்றால், என் பிறப்புக்கும் ஒரு காரணம் இருக்க வேண்டுமே?

காலையில் இட்லி, தோசை; மத்தியானம் சாப்பாடு; ராத்திரியில் மீண்டும் பலகாரம்; இதற்காகவா நான் படைக்கப்பட்டேன்?

தமிழில் எல்லாச் சொல்லுக்கும் பொருள் உண்டு என்று குத்திரம் சொல்கிறது. அது போலவே எல்லா ஜீவனுக்கும் காரணம் உண்டு.

நான் முன்பே சொன்ன சனஞ்சுமாரர்-நாரதர் கதைதான்.

எல்லாம் தெரிகிறது எனக்கு; என்னைத் தெரியவில்லை.

கண்ணாடியில் முகம் தெரிகிறது; மனம் தெரியவில்லை.

யோசித்துப் பார்த்தால் மனம் தெரிகிறது. ஆனால் அது ஏன் படைக்கப்பட்டது என்பது தெரியவில்லை.

ஒன்றைத் தொடர்ந்து ஒன்றாகப் பற்றிக் கொண்டே போனாலும் கூட, நான் படைக்கப்பட்டதன் மூலகாரணத்தை என்னால் அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

'இப்படித்தான் இருக்கும், இதற்காகத்தான் இருக்கும்' என்று ஒரு காரணத்தை நானே வகுத்துக் கொண்டு, என்னை நானே அறிய முற்படுகிறேன்.

இந்த ஒரு ஆன்மா, ஒரு லட்சம் ஆன்மாக்களுக்காவது வழிக்காட்ட வேண்டும் என்பதற்காகவே, நான் படைக்கப்பட்டிருக்கிறேன்.

நன்மை-திமை புரியாமல், நியாய - அநியாயம் தெரியாமல் தடுமாறும் மானிட ஜாதிக்கு, ஒரு அரிக்கேன் விளக்கையாவது ஏற்றி நான் வழிகாட்டியாக வேண்டும்.

நீதி சொல்வதில், நான் வள்ளுவனாக முடியாது. ஏன்? இன்னொரு வள்ளுவன் பிறக்கவே முடியாது.

ஆனால், என் அநுபவம் சுட்டிக் காட்டுகிற நீதிகளில் வள்ளுவன் சொல்லாததும் இருக்கக்கூடும்.

தர்மோபதேசம் செய்வதில் நான் வடலூர் வள்ளலாராக முடியாது. ஏன், இன்னொரு வள்ளலார் இந்தத் தலைமுறையில் பிறக்கப் போவதும் கிடையாது.

ஆனால், என் உடலில் பட்ட காயங்களில், வள்ளலார் காணாத காட்சிகளும் இருக்கக்கூடும்.

நான் நீண்ட தூரப் பிரயாணி.

மலைச் சரிவுகளிலும் பயணம் செய்திருக்கின்றேன்; சம வெளிகளிலும் பயணம் செய்திருக்கிறேன்.

நான் யார் என்பது தெரியாத பிரக்ஞையற்ற நிலையிலேயே, அநுபவங்களைச் சேகரித்திருக்கிறேன்.

இந்த உலகத்தை ஓரளவு எனக்குத் தெரியும்.

நான் எழுத்தாளனாக இருக்கிறேன்; ஆகவே, வறுமையை அறிவேன்.

அரசியலில் இருந்திருக்கிறேன்; ஆகவே, அயோக்கியத்தனம் என்ன என்பது புரியும்.

கலைத்துறையில் இருந்திருக்கிறேன்; ஆகவே, ஏற்ற இறக்கங்களை அறிவேன்.

எப்படி எல்லாம் வாழக்கூடாதோ, அப்படியெல்லாம் வாழ்ந்திருக்கிறேன்.

ஆகவே, இப்படித்தான் வாழவேண்டும் — என்று புத்தி சொல்லக்கூடிய யோக்கிதை எனக்கு உண்டு.

முதன்முதலில் நான் நாத்திகனாக இருந்த காலங்களை எடுத்துக் கொள்கிறேன்.

இப்போது நான் நாத்திகன்.

'கடவுள் இல்லை' என்று மிகவும் அழுத்தம் திருத்தமாக நாக்கு வலிக்கச் சொல்லும் ஒரு நாத்திகன்.

என் பின்னால் வாருங்கள்.

22 - Jan - 2012

23 - Jan - 2012

2

சேரிடம் அறிந்து சேர்

சுத்தமான சோம்பேறிகள் எப்படி சம்பாதிப்பது என முடிவு கட்டித் தொடங்கிய இயக்கமே, நாத்திக இயக்கம்.

உலகத்தின் மற்றப் பகுதிகளிலே, நம்பி நாத்திகர்களானவர்கள் உண்டு.

தமிழ் நாட்டில் பெரும்பாலும் திருடர்களும், அயோக்கியர்களும் நாத்திகர்களானார்கள்.

திருவிழாவில் வழி தவறிப்போன குழந்தை, தேர்ச்சக்கரத்தில் சிக்கிக் கொண்டது போல், நான் இதில் சிக்கிக் கொண்டேன்.

தவறான சேர்க்கையாலே, பிறப்பின் அர்த்தத்தை மாற்ற முயற்சித்தேன்.

நான் யார் என்று புரியாத காரணத்தாலே, தங்களைப் பொறுத்தவரை கெட்டிகாரர்களாக இருந்தவர்கள் வலையில் விழுந்தேன்.

என்ன செய்வது? பக்குவமற்ற நிலை.

சின்ன வயதில் என் தாத்தா என்னைத் தோளிலே தூக்கி வைத்துக் கொள்வார்.

நான் ஆகாயத்திலுள்ள நட்சத்திரங்களைக் காட்டி, "அவை என்ன தாத்தா?" என்பேன்.

'நட்சத்திரங்கள்' என்பார்.

"அப்படியென்றால் என்ன?" என்று கேட்பேன்.

உடனே அவர் எனக்குப் புரிகின்ற பாஷையில் சொல்லத் தொடங்குவார்.

"அதாவது ஆகாயத்தில் தேவர்கள் இருக்கிறார்கள் அல்லவா, அவர்களெல்லாம் கருட்டுப் பிடிக்கிறார்கள். அதுதான் இது!" என்பார்.

நான் நம்பி விடுவேன்.

மழை பெய்யும்; "இது என்ன தாத்தா" என்பேன்.

"தேவர்களெல்லாம் குளிக்கிறார்கள்; அது தான் இது!" என்பார்.

அதையும் நம்பி விடுகிறேன்.

இருபது வயதிலும் இப்படிப்பட்ட பக்குவத்தில் நான் இருந்தேன் என்பதை வெட்கமில்லாமல் ஒப்பு கொள்கிறேன்.

இல்லையென்றால் எவனோ ஒரு நாத்திகனோடு நட்பு ஏற்பட்டு, நான் நாத்திகனாகி இருப்பேனா?

ஒரு மாயா வாதம், போலித்தனம்-மனது அறிந்தே சொன்ன பொய், நாத்திகம் என்பது.

வாழ்க்கையில் அலுத்தவர்கள், சலித்தவர்கள், எவ்வளவோ காலம் கடவுளை வேண்டியும் பயனில்லையே என்று நினைத்தவர்கள்-இவர்களெல்லாம் சிக்கிக்கொண்ட வலையே நாத்திகம்.

சிக்கிக் கொண்ட ஈக்களைக் கடித்துத் தின்ன முயன்ற சிலந்திகளே, அதன் தலைவர்கள்.

அதற்கு அவர்கள் பூசிய சாயம், 'பகுத்தறிவு' என்பது.

சட்டையைக் கறுப்பாகப் போட்டுக் கொண்டு துக்கம் கொண்டாடிய அவர்கள், உள்ளத்தையும் 'கறுப்பாகவே' வைத்திருந்தார்கள்.

பெண்டாட்டியைக் கோயிலுக்கு அனுப்புவார்கள்; பிள்ளையை ஜாதகம் எழுதி வாங்கி வரச் சொல்வார்கள்; மேடையில், 'எல்லாம் பொய்' என்று பேசுவார்கள். நான் அதை நம்பினேன்.

அதுவரை கேளாத புதிய விஷயமாக இருந்ததால் அதைச் சொல்வதைப் பெருமை என்று நினைத்தேன். எதையும் மறுப்பது அறிவுக்கு அடையாளம் என்று முடிவு கட்டினேன்.

இவ்வளவு கூத்தும், இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளே.

ஆயினும், இந்த அநுபவங்களையும், அந்தத் தலைவர்களையும் என்னால் மறக்க முடியாது.

பொய்யும் அயோக்கியத்தனமும் நிறைந்த ஒரு உலகத்தை, புனித உலகமாகச் சித்தரித்த அந்தக் கெட்டிக்காரர்களை, எப்படி நான் மறக்க முடியும்?

அவர்கள் கடவுளைப் பற்றிய கதைகளின் மீதும், புராண இதிகாசங்களின் மீதும் விளையாடினார்களே தவிர, அடிப்படைக் கடவுள் தத்துவத்திற்குச் சரியான விளக்கமும் மறுப்பும் கொடுக்க முடியவில்லை.

அதனால் தான் நான் விரைவிலேயே அதிலிருந்து மீண்டு விட்டேன்.

பிறப்புக்கு முந்தியதென்ன? இறப்புக்குப் பிந்தியதென்ன?

விஞ்ஞானிகளே திண்டாடும் இந்தக் கேள்விக்கு, இந்த அரைவேக்காடுகள் என்ன பதில் சொல்ல முடியும்?

'அம்மிக் குழவி சாமி' என்றும், 'அந்தக் கல்லை உடைத்து ரோடு போடுவோம்' என்றும் ஊர்ச்சாப்பாட்டைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டு திமிர்பிடித்துப் பேச முடிந்ததே தவிர, இன்னின்ன

காரணங்களால் கடவுள் இல்லை என்று எவனுமே விளக்கம் சொன்னதில்லை.

அதிலே, சிக்கிக்கொண்ட நானும், அவர்கள் பாணியிலேயே, "அடியே, காஞ்சி காமாட்சி! மதுரை மீனாட்சி! காசி விசாலாட்சி! உங்களுக்கு ஏனடி மண்டபங்கள்?" என்று பேசத் தொடங்கினேன்.

எந்த வெயிலிலும், வற்றிப் போகக்கூடிய அந்தக் காட்டுக் வெள்ளம் என்னையும், இழுத்துக் கொண்டு போயிற்று.

நாத்திக வாதம் ஒரு போலித்தனம் என்பதை என்னால் உணர முடியவில்லையே, அப்போது!

அவர்களை மட்டுமே குறை சொல்லி என்ன பயன்? அந்தப் பக்குவம் எனக்கில்லையே, அப்போது!

நான் யார் என்பதை முற்றிலும் அறியவில்லையே அப்போது!

மகத்தான காவியங்களைப் படைக்கக் கூடிய உள்ளறிவு எனக்கிருப்பதாகத் தோன்றவில்லையே, அப்போது!

கூட்டம் கூடுவார்கள்; ஆட்டம் போடுவார்கள்; வசூல் செய்வார்கள்; வாழ்க்கை நடத்துவார்கள்; நானோ கைச்செலவு செய்து கொண்டு, கத்திக் கொண்டிருப்பேன்.

காரைக்குடிக்குப் போகும் போதெல்லாம் சில செட்டியார்கள் கேட்பார்கள், "ஏண்டா தம்பி, எவ்வளவோ பெரிய திறமையை வைத்துக்கொண்டு இந்தக் கூட்டத்தில் போய்க் கிடக்கிறாயே" என்று.

அப்போது எனக்குப் புரிந்ததில்லை.

பல்லாயிரம் ஆண்டு காலப் பண்பாடுகளைப் பற்றிய வரலாற்று அறிவு எனக்குக் கொஞ்சம் கூட இருந்ததில்லை என்பதை, வெட்கத்தோடு ஒப்புக்கொள்கிறேன்.

அந்த இரண்டு மூன்று ஆண்டுகள், நானும் கறுப்புச் சட்டை போட்டிருந்தேன்.

பார்ப்பதற்கே அருவருப்பானதும், வெயில் காலத்துக்கு ஒத்து வராததுமான கறுப்புச் சட்டையை, நான் விருப்பத்தோடுதான் போட்டேன்.

சீதையைப் பற்றியும் திரௌபதியைப் பற்றியும் கேவலமாக எழுதினேன்; கம்பனைக் கேலி செய்தேன்.

சுய உணர்வில்லாத செம்மறி ஆடு, கசாப்புக் கடைக்குத் தானே போய்க் கழுத்தை நீட்டுவது போல, நீட்டினேன்.

நல்ல வேளை; கத்தி விழும் முன்பாகவே புத்தி வந்து வெளியேறினேன்.

நாத்திகன் சொல்வது என்ன?

திரும்பத் திரும்ப ஒன்றுதான்.

'சூரியன் இயற்கையாக வருகிறது; சந்திரன் இயற்கையாக வருகிறது; பிள்ளை தகப்பனாலே பிறக்கிறது; மரணம் இயற்கையாகவே நடக்கிறது; இதிலே கடவுள் என்றொருவன் இல்லவே இல்லை' என்பதே அது.

அதிலே எனக்குப் புரியாத ஒன்று, சில தகப்பன்மார்கள் இருந்தும் அவர்களுக்குக் குழந்தை இல்லையே ஏன்?

அதுவும் இயற்கைதானா? இல்லை, அவன் ஆண்மகன் இல்லையா?

நான், யாரையும் குறிப்பிடவில்லை; பொதுவாகவே சொல்கிறேன்.

எல்லாமே இயற்கையாக நடக்கும் என்றால், செத்துப் போன பிறகு, தானே ஏன் அந்தச் சடலம் கடுகாட்டுக்குப் போகக் கூடாது?

அப்போது மட்டும் நான்கு பேர் தேவைப்படுகிறதே, ஏன்?

இந்தச் சிந்தனை, என் கண்களைத் திறந்தது.

உள்ளே இழுக்கும் காற்று, பிராணன்; வெளியே விடும் காற்று, அபாணன், இந்தக் காற்றைப் பத்திரமாகப் பாதுகாக்க உடம்பிலே எந்த மூடியும் இல்லை. ஆனால் ஓட்டைகளோ ஒன்பதிருக்கின்றன!

தினம் தினம் போய்ப் போய் வந்து கொண்டிருக்கும் காற்று, ஒரு நாள் போனால் திரும்புவதில்லை.

முன்பே குறிப்பிட்டுள்ள இந்தக் கேள்வியும், என் கண்களைத் திறந்தது.

நான் ஆசைப்படுவது எனக்குக் கிடைக்கவில்லை; 'அதுதானடா விதி' என்பான். என் தாய்.

அந்த வாசகமும் என் அறிவுக்குத் தீனி போட்டது.

நான் படித்தது குறைவு; தோன்றிய கற்பனைகள் அனந்தம்.

'இது ஏதோவொரு அருள்' என்பார்கள் பெரியவர்கள்.

'கடவுளின் அருளா?'

அப்படியொரு கேள்வி எனக்குள் எழுந்தது.

உலக வரலாறு என் உணர்வுக்குப் புதிய உரம் ஏற்றிற்று.

கோவலனின் விதியிலிருந்து சர்வாதிகாரி ஹிட்லரின் விதி வரையில் சிந்தித்துப் பார்த்தேன்.

மாபெரும் விஞ்ஞானி கூட, சர்ச்சுக்குப் போவதைச் சிந்தித்தேன்.

இறையணர்வு என்பது தவிர்க்க முடியாதது என்றும், அதை மறுப்பது ஒரு வியாபாரத் தந்திரமே என்றும் எனக்குத் தோன்றிற்று.

1949-இல் நாத்திகம் பேசத் தொடங்கிய நான், 1954-இல் 'மங்கையர் திலகம்' என்ற படத்தில் துளசி பூஜைப் பாடலுமுதி விட்டேன்.

'எங்கள் குலதேவி நீயே, ஸ்ரீ துளசி அம்மா அன்புத் தாயே' என்று தொடங்கும் பாடல் அது.

அப்போதும், இப்போதும் அந்தக் கட்சியில், என்னை எதிர்ப்பதற்கென்றே ஒருவர் இருக்கிறார்; அவர் உடனே அதை ஒரு பெரிய பிரச்சினையாக்கினார்.

ஆனால், திரு அண்ணா அவர்கள் என்னோடு பேசும் போது, "உனக்குச் சரியென்று பட்டதைச் செய்; கடவுள் இல்லவே இல்லை என்று கொள்கையில் எனக்கும் உடன்பாடில்லை!" என்றார்.

அதைத் தொடர்ந்து நான், 'ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்' என்று அவர் கோஷம் கொடுத்தார்.

மூன்று வருஷங்கள் நாத்திகனாக இருந்த நான், கடவுள் பாடல்கள் எழுதத் தொடங்கினேன்.

நாளாக நாளாகக் கடவுட் தத்துவங்கள் மலரத் தொடங்கின.

இந்த நிலையில், 'நான் யார்?' என்பதைக் கண்டு கொள்ள எனக்கு இவ்வளவு காலங்கள் தேவைப்பட்டன.

ஆகவே, உனக்கு நான் சொல்வது, 'உன்னையே நீ ஒழுங்காக அறிய வேண்டும்' என்றால், முதலில் யாரோடு சேருகிறாய் என்பதைத் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

நீ யாரோடு சேருகிறாயோ, அவனது குணத்தை மட்டுமல்ல, பிறப்பையும் பார்க்க வேண்டும்.

நன்மை, தீமைகள் ஓரளவுக்குப் பிறப்பிலிருந்தே உருவாக்கப்படுகின்றன.

ஸ்ரீ ஆதி சங்கரர் சொன்னபடி, நல்ல உறவுகள் ஏற்பட்டால், 'என் வீடு, என் சொத்து' என்ற எண்ணம் மறைந்து விடும்.

அந்த எண்ணம் மறைந்துவிட்டால், அது தேவை இது தேவை என்ற ஆசை மறைந்து விடும்.

அந்த ஆசை மறைந்து விட்டால், சலனமற்ற நிம்மதி கிடைக்கும்.

நிம்மதியான வாழ்க்கையில் ஆன்மா சாந்தியடையும்.

ஆகவே, உன்னையே நீ அறிவதின் முதற்படி, 'சேரிடம் அறிந்து சேர்' என்ற பழமொழியாகும்.

23 - Jan - 2012

25 - Jan - 2012

3

பகுத்தறிவு

இன்று 'பகுத்தறிவு பகுத்தறிவு' என்று பிரமாதமாகப் பேசப்படுகிறது.

அது ஏதோ பிறருக்கு இல்லாதது போலவும், சிலருக்கே சொந்தம் போலவும் முழங்கப்படுகிறது.

'நாங்கள் பகுத்தறிவுத் தீயில் புடம்போட்டு எடுக்கப்பட்ட மண்ணாங்கட்டிகள்' என்று சிலர் பேச நான் கேட்டிருக்கிறேன்.

அதை இப்போது நினைத்தாலும் சிரிப்பு வருகிறது.

மனிதனை மிருகங்களில் இருந்து 'பிரித்துக் காட்டுகிற ஆறாவது அறிவுக்குப் பெயர் தான் பகுத்தறிவு.

இவன் தாய், இவன் தங்கை, இவன் தாரம் என்று கண்ணுக்கும் மனதுக்கும் சொல்வதே பகுத்தறிவு தான்.

ஆனால், துரதிர்ஷ்ட வசமாக இந்தப் பேதங்கள் தெரியாதவனே தன்னைப் 'பகுத்தறிவுவாதி' என்று அழைத்துக் கொள்கிறான்.

ஒரு மனிதன் என்னதான் குடித்திருந்தாலும் கூட, தன் தாயின் அருகில் போய்ப் படுப்பதில்லை.

அதுதான், மயங்க வைக்கும் போதையிலும் கூட மிதமிஞ்சி நிற்கும் பகுத்தறிவு.

ஒன்றிலிருந்து ஒன்றைப் பிரித்துக் காட்டுவதற்குப் பெயர் பகுத்தறிவு; அவ்வளவுதான்.

இதற்கென்ன தனிப் பட்டயம், தனிப்படை?

உலகத்திலுள்ள கோடனுக்கோடி மானுடர்களுமே பகுத்தறிவாளர்கள்தான்.

கோயிலுக்குப் போகிறவர்களும், சாமி கும்பிடுகிறவர்களும் பகுத்தறிவாளர்கள் இல்லை என்றால், தலைவனுக்கு மாலை போட்டுக் காணிக்கை கொடுக்கிறவனும் அதே ஜாதியே!

இதிலே வித்தியாசம் என்ன?

முன்னது 'கல்' என்றால், பின்னது 'சடலம்'.

கல் பேசாது என்றால், சடலம் வழித்துணைக்கு வராது.

பகுத்தறிவில் சில ஏற்றத்தாழ்வுகளை வேண்டுமானால் கற்பிக்கலாம்.

மற்ற மனிதர்களின் பகுத்தறிவைவிட, விஞ்ஞானிகளின் பகுத்தறிவு ஆழமானது.

கண்டுகொண்ட தண்ணீரை வடிகட்டிக் குடிப்பது மனிதனின் பகுத்தறிவு, காணாத தண்ணீரைக் கண்டுபிடிப்பது விஞ்ஞானியின் பகுத்தறிவு.

நம் ஊர் பகுத்தறிவாளர்கள், எதையாவது கண்டு பிடித்தார்களா?

பிரியானியைக் கண்டு பிடித்தார்கள்; அதற்கு வெங்காயம் சுவையானது என்பதைக் கண்டுபிடித்தார்கள்.

உலகத்திற்கு அவர்கள் புதிதாகச் சொன்னது என்ன?

கேட்கின்ற மனிதன் உடனே திருந்தி, ஆனந்தமாக வாழ்வதற்கான அற்புதத் திட்டங்கள் எவற்றையாவது அவர்கள் உருவாக்கினார்களா?

காலாகாலங்களுக்கு நிலைத்து நிற்கக் கூடிய களஞ்சியங்களையாவது எழுதிக் குவித்தார்களா?

எதுவும் இல்லை.

கள்ளத் தராசோடு வந்த திருட்டு வியாபாரிகளைப் போல், முதலீடு இல்லாமல் லாபம் தேடியவர்கள் தங்களுக்குத் தாங்களே சூட்டிக் கொண்டே பெயரே 'பகுத்தறிவாளர்கள்' என்பதாகும்.

பலாப் பழத்தைப் பகுத்தால், நார் இருக்கிறது; அந்த நாரைப் பகுத்தால், சுளை வருகிறது; சுளையைப் பகுத்தால், கொட்டை தெரிகிறது.

வெங்காயத்தைப் பகுத்துக்கொண்டே போனால், என்ன தெரியும்?

மனிதனின் ஆறாவது அறிவு, சாதாரணமாகவே தினசரி இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. அதன் சராசரி இயக்கத்திலேயே அது கண்டு பிடித்த விஷயம் தான், 'தெய்வம் உண்டு' என்பது.

கண்ணெதிரே காணுகின்ற காட்சிகளும், சம்பவங்களும் மனித சக்திக்கு அப்பாற்பட்டவையாகத் தோன்றியதால், இது

ஏதோ ஒரு பெரிய சக்தியின் இயக்கம் என்று மனித மனது பேசிற்று; ஆறாவது அறிவு அதை ஒப்புக் கொண்டது.

பகுத்தறிவுக்குத் தெரியாமலா பாண்டிய மன்னர்கள் கோயில் கட்டினார்கள்?

கோயில்களில் பூஜைகள் நடத்த நிவந்தங்கள் விட்டார்களே மன்னர்கள், அவர்களுக்கு ஆறாவது அறிவே இல்லையா?

ஐக்கிய அமெரிக்காவில், 'ஹரே கிருஷ்ணா' இயக்கத்தில் ஈடுபட்டுள்ள பல லட்சம் பக்தர்களுமே பகுத்தறிவு இல்லாதவர்களா?

கருப்பூரிலும், திருப்பூரிலும் மேடை போட்டுப் பேசி விட்டு, வயிறு புடைக்கச் சாப்பிட்டு விட்டு, இனம் தெரியாமல் நடந்து கொள்வதுதான் பகுத்தறிவா?

விபூதி பூசாமல் இருப்பதும், குங்குமம் வைக்காமல் இருப்பதும், கல்யாணங்களுக்கு ஐயரை அழைக்காமல் இருப்பதும் தான் பகுத்தறிவில் முனைத்தெழுந்த கடரொளிகளா?

வெறும் பிரமை, மயக்கம்!

இன்றைக்குப் பகுத்தறிவாளன் என்று சொல்லிக் கொள்கிற எவனையும் விட, நான் பல விஷயங்களைத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறேன். அவர்கள் படிக்காத புத்தங்களையெல்லாம் நான் படித்திருக்கிறேன். அவர்கள் எழுதாத விஷயங்களை யெல்லாம் நான் எழுதியிருக்கிறேன்.

எந்த ஆராய்ச்சியில் இறங்கினாலும் என்னுடைய ஆறாவது அறிவு, அதிலே தெய்வத்தைத்தான் கண்டுபிடிக்கிறது.

அறம், பொருள், இன்பம் என்பது வள்ளுவன் பகுப்பு. அதோடு 'வீடு' என்ற ஒன்றையும் சேர்த்து நான்காக்கிற்று மதம்.

அந்த 'வீடு' என்பதை வடமொழியில் 'மோக்ஷம்' என்பார்கள்.

இம்மையில் முதல் மூன்றும், மறுமையில் நான்காவதும் மனிதனுக்கு அமைய வேண்டும்.

ஆனால், அறம் பொருள் இன்பத்தை ஒப்புக் கொள்ளும் சிலரது பகுத்தறிவு, நான்காவதான மோக்ஷத்தை ஒப்புக் கொள்வதில்லை.

'சொர்க்கமாவது, நரகமாவது; மரணத்திற்குப் பிறகு எதுவுமே இல்லை' என்பது, அவர்களது வாதம்.

ஆனால் மத நம்பிக்கையுள்ள சராசரி மக்கள் மோக்ஷ-நரகத்தை ஒப்புக்கொள்கிறார்கள்.

அப்படி ஒப்புக்கொண்டே காரணத்தாலேதான், அவர்கள் பாவம் செய்யப் பயப்படுகிறார்கள்.

சொர்க்கம், நரகமே இல்லை என்று நம்பும் பகுத்தறிவாளன், எந்தத் தவறுக்கும் துணிந்து விடுகிறான்.

ஆக ஒன்று புரிகிறது; பகுத்தறிவு இரண்டு வகைகள்.

ஒன்று நம்பிக்கையோடு ஆராய்வது; இன்னொன்று அவநம்பிக்கையை வளர்ப்பது.

இப்படி அவநம்பிக்கையை வளர்த்து விட்டால் சராசரி வாழ்க்கையாவது சந்தோஷமாக இருக்குமா?

இல்லை!

நம்பிகையுள்ளவனுக்கு எந்தத் துன்பத்திலும் ஒரு நிம்மதி இருக்கும்.

அதாவது, 'எல்லாம் ஆண்டவனுடைய இயக்கம், நடப்பது நடக்கட்டும்' என்று துன்பத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ளும் சக்தி அவனுக்கு வந்துவிடும்.

பிராமண வீடுகளில், ஒருவர் இறந்து போனால், உடனே அந்தச் சடலத்தைத் திண்ணையிலோ அல்லது வெளி வராந்தாவிலோ தூக்கிக் கொண்டு வந்து போட்டு விடுகிறார்கள்.

நான் அறிந்த வரையில், மரணத்திற்காக அவர்கள் அதிகம் ஒலமிடுவதில்லை; கதறி அழுவதில்லை. காரணம், அவர்களுடைய பகுத்தறிவு தெளிவாகச் சொல்லிவிட்டது, 'மரணம் தவிர்க்க முடியாதது' என்று.

அந்தச் சமூகத்தில்தான், அறிவாளிகள் அதிகம் என்பதை அனைவரும் ஒப்புக் கொள்வார்கள்.

வைதிக, மத நம்பிக்கையும் அந்தச் சமூகத்தில்தான் அதிகம்.

அவர்கள், இன்ப துன்பங்களைச் சமமாகக் கருதுவதைப் பார்க்கும்போது மத நம்பிக்கையுள்ள பகுத்தறிவு வாழ்க்கையை எவ்வளவு நிம்மதியாக ஒட்டிச் செல்கிறது என்பது புரிகிறது.

ஆகவே, ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் மத நம்பிக்கை வேண்டும்.

மனிதன், மனிதனாக வாழ, மத நம்பிக்கை வேண்டும். மனிதர்கள் மிருகமாக ஆகாமல் இருக்க, மத நம்பிக்கை வேண்டும்.

மனிதனையும், மிருகத்தையும் பற்றி, இதோ காஞ்சிப் பெரியவர் பேசுகிறார்:

மிருகங்கள் குறுக்கு வாட்டில் வளருகின்றன. இதனாலேயே அவற்றுக்குத் 'தீர்யக்' என்று பெயர். இதற்கு மாறாக உயர்ந்து மேல் நோக்கி வளருகின்ற மனிதன், மற்ற பிராணிகளைக் காட்டிலும் மேலான நோக்கத்தைப் பெற வேண்டும். இப்படிச் செய்தால் இவன்தான் சகல ஜீவ இனங்களையும் விட அதிகமான ககத்தை அநுபவிக்கலாம். ஆனால், நடைமுறையிலோ அவற்றை விட அதிகமான துன்பத்தைத் தான் நாம் அநுபவிக்கிறோம். மிருகங்களுக்கு நம்மைப் போல் இத்தனை காமம், இத்தனை கவலை, இத்தனை துக்கம், இத்தனை அவமானம் இல்லை. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அவற்றுக்குப் பாபமே இல்லை. பாபங்களைச் செய்து, துக்கங்களை நாம்தான் அநுபவிக்கிறோம்.

ஒரு வழியில் பார்த்தால் மிருகங்களுக்குக் கொடுத்திருக்கும் சௌகரியங்களை ஸ்வாமி நமக்குக் கொடுக்கவில்லை என்று தோன்றும். நம்மை யாராவது அடித்தால், திருப்பி அடிக்க ஓர் ஆயுதம் நமக்கு இல்லை. மாட்டை அடித்தால் அதற்குக் கொம்பு கொடுத்திருக்கிறார்; அதனால் திரும்பி முட்ட வருகிறது. புலிக்கு நகம் கொடுத்திருக்கிறார். நமக்கு கொம்பு இல்லை; நகம் இல்லை. குளிரிலிருந்து காப்பாற்றிக்கொள்ள ஆட்டுக்கு உடம்பில் போர்வை வைத்திருக்கிறார். மனிதன் ஒருவனைத்தான் வழித்து விட்டிருக்கிறார். யாராவது அடிக்க வந்தால் எதிர்க்க முடியவில்லை; ஓடலாம் என்றால் வேகமாக ஓடமுடியாது. குதிரைக்கு கொம்பு இல்லாவிட்டாலும், ஓடுவதற்கு வேகம் கொடுத்திருக்கிறார்; அதுவும் நமக்கில்லை. இருந்தாலும் ஸ்வாமி மனிதனுக்குத்தான் புத்தியை அதிகமாக வைத்திருக்கிறார்.

குளிரிலிருந்து காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டுமானால், மற்றப் பிராணிகளின் போர்வையை இவன் பறித்துக் கொண்டு விடுகிறான்; கம்பளியாக நெய்து கொள்கிறான். வேகமாகப் போக வேண்டுமா? வண்டியிலே குதிரையைக் கட்டி அதன் வேகத்தை உபயோகப்படுத்திக் கொள்கிற சக்தியை அவனிடத்தில் ஸ்வாமி வைத்திருக்கிறார். தன் சரீரத்திலேயே தற்காப்பு இல்லாவிட்டாலும், வெளியிலிருந்து தினுசு தினுசான ஆயுதங்களைப் படைத்துக் கொள்கிறான். இவ்வாறாகப் புத்தி பலம் ஒன்றை மட்டும் கொண்டு மற்ற ஜீவராசிகள், ஜடப்பிரபஞ்சம் எல்லாவற்றையும் மனிதனே ஆளுகிறான்.

மிருகம் ஒவ்வொன்றும், ஒவ்வொரு பிரதேசத்தில் தான் இருக்கும். குளிர் பிரதேசத்துக் கரடி நம் ஊரில் வாழாது. இங்குள்ள யானை அங்கே வாழாது. ஆனால், மனிதன் உலகம் முழுவதும் வாழ்கிறான். ஆங்காங்கே அவன் தன் புத்தியை உபயோகப்படுத்தித் தனக்குச் சாதகமாகச் சூழ்நிலையைச் செய்து கொள்வான் என்று இப்படி விட்டிருக்கிறார்.

இந்த உயர்ந்த புத்தியை வைத்துக் கொண்டு, மனிதன் கஷ்டப்படுகிறான்; துக்கப்படுகிறான். பிறந்து விட்டதனாலே இவ்வளவு கஷ்டம். இனிப் பிறக்காமலிருக்க வேண்டுமானால் என்ன பண்ணுவது? பிறப்புக்குக் காரணம் என்ன?

நாம் ஏதோ தப்புப் பண்ணியிருக்கிறோம். அதற்குத் தண்டனையாக இத்தனை கசையடி வாங்க வேண்டும் என்று விதித்திருப்பதால், இந்த உடம்பை எடுத்து அவற்றை வாங்குகிறோம். பத்து அடி ஆன பிறகு, இந்த உடம்பு போய்விட்டால், இன்னொரு உடம்பு வருகிறது. பாக்கி அடியை அந்த உடம்பு வாங்குகிறது. காமத்தினாலே, பாபத்தைச் செய்வதினாலே ஜனனம் வருகிறது. காரியம் எதுவும்

பண்ணாமல் இருந்து விட்டால் ஜனனம் இல்லை. கோபத்தினாலே பல பாபங்களைச் செய்கிறோம். கோபத்துக்குக் காரணம் ஆசை, காமம். முதலில் காமத்தை, ஆசையை ஒழிக்க வேண்டும். பற்றை நிறைய வளர்த்துக் கொண்டு காரியம் செய்யாமல் இருப்பது என்றால் முடியாது. பற்றை ஒழித்துவிட்டால், பாபம் செய்யாமல் இருக்கலாம்.

ஆசைக்கு காரணம் என்ன?

நம்மைத் தவிர இன்னொன்று இருப்பதாக எண்ணுவதால், அதனிடம் ஆசை வருகிறது.

உண்மையில் சாந்தமாகிய ஒரே சிவமே எல்லாமாக இருக்கிறது.

ஒரு மாடு கண்ணாடியில் தன்னைப் பார்த்துவிட்டு, இன்னொரு மாடு இருப்பதாக நினைத்து, அதை முட்டப் போகிறது. ஒரு மனிதன் தன் பிரதி பிம்பத்தைப் பார்க்கிறான். இன்னொரு மனிதன் இருக்கிறான் என்று அவன் நினைக்கிறானா? இரண்டும் ஒரே பொருள் என்பது அவனுக்குத் தெரிந்து சாந்தமாக இருக்கிறான். இப்படியாக நாம் பார்க்கிற அனைத்துமே ஒன்றுதான். இரண்டாவது என்று எண்ணினால் ஆசை வரும். ஆசை வருவதனால் கோபம் வருகிறது. கோபம் வருவதால் பாபங்களைச் செய்கிறோம். அதனால் ஜன்மம் உண்டாகிறது. எல்லாம் ஒன்று என்ற ஞானம் நமக்கு வந்து விட்டால், வேறு பொருள் இல்லாததனாலே ஆசை இல்லை; கோபம் இல்லை; பாபம் இல்லை; காரியம் இல்லை; ஜனனம் இல்லை; துன்பமும் இல்லை.

இந்த ஞானத்தை எப்படிப் பெறுவது? நம்மைப் பெற்ற அம்மா உடம்புக்குப் பால் கொடுப்பவள். அறிவுக்கு

ஞானப்பால் கொடுப்பவன் அம்பாள்தான். ஞான ஸ்வரூபமே அவள்தான். அவளுடைய சரணாரவிந்தத்தைக் கெட்டியாகப் பற்றிக் கொண்டு அவளுடைய ஸ்வரூபத்தோடு நம்மை நாம் கரைத்தாலே ஞானம் வரும்; மனிதன் அப்போது தெய்வமாவான்.

முதலில் மனிதனை மிருகமாக இல்லாமல் மனிதனாக ஆக்க வேண்டும். அப்புறம் அவனைத் தெய்வமாகவே உயர்த்திவிட வேண்டும். இந்தக் குறிக்கோளுடன் தான், சகல மதங்களும் உண்டாகி இருக்கின்றன. சித்தாந்தம், தத்துவங்களில் அவற்றுக்குள் எத்தனை பேதமிருந்தாலும், இப்போதிருக்கிற மாதிரி மநுஷ்யனை ஒரே காமக் குரோதிகளுடன் இருக்க விடக் கூடாது. இவனை நல்லவனாக ஆக்கி, அன்பு, அடக்கம், சாந்தம், தியாகம் முதலிய குணங்கள் உள்ளவனாகப் பண்ண வேண்டும் என்பதில் எல்லா மதங்களும் ஒரே குரலில்தான் பேசுகின்றன.

25 - Jan - 2012

4

ஈஸ்வர லயம்

நர்மதையின் பிரவாகத்தை கமண்டலத்திலேயே அடக்கினாராம் ஆதிசங்கரர். கடலையே குடித்தானாம் குறுமுனிவன் அகத்தியன்.

எது ஆகும், யாராலே ஆகும் என்றெல்லாம் நாம் பயந்து கொண்டிருக்கத் தேவையில்லை. 'நம்மாலே ஆகும்' என்ற நம்பிக்கைதான் அதிலே முக்கியமாகும்.

எந்தக் காரியத்தைச் செய்தாலும் இறைவன் மீது பாரத்தைப் போட்டுவிட்டுச் செய்; அதிலே வில்லங்கம் வராது. அப்படி வந்தாலும் அது விரைவிலேயே தீர்ந்து விடும்.

ஒரு காரியம் வெற்றியடைந்து விட்டால், 'நான் அப்படிச் செய்தேன்; இப்படிச் செய்தேன்; அதனாலே வெற்றி வந்தது' என்று குதிக்காதே. 'ஏதோ ஆண்டவன் அருளால் இந்த வெற்றி வந்தது' என்று அவனையும் பங்காளியாகச் சேர்த்துக்கொள்.

கஷ்டம் வந்துவிட்டது என்றால், 'நான்தான் தவறு செய்து விட்டேன்' என்று கூட நீ வருந்தத் தேவையில்லை; 'ஏதோ ஆண்டவன் கிருபை, இந்தக் கஷ்டம் இத்தோடு போயிற்று' என்று அமைதியடை.

லாப-நஷ்டங்களோ, நன்மை-தீமைகளோ உன்னால்தான் விளைகின்றன என்றாலும், அதற்குப் பின்னணியில் இருப்பது ஆண்டவனுடைய இயக்கம்.

பலரிடம் திறமை இருக்கிறது; ஆனால், சிலருக்குத்தான் சந்தர்ப்பம் வாய்க்கிறது. அந்தச் சிலரிலேயும் மிகச் சிலர் தான் மிக வேகமாக முன்னேறுகிறார்கள்; உலகப் புகழ் பெறுகிறார்கள்.

ஏன்? ஆண்டவனுடைய இயக்கத்தில் அவனுடைய ஜாடையார் மீது எப்பொழுது விழும் என்பதைச் சொல்ல முடியாது.

இறைவனை நம்புகிறவன், இறைவனுடைய கருணையை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்க வேண்டுமே தவிர, இறைவன் எப்போது வருவான் என்று ஆவலோடு இருக்க வேண்டுமே தவிர, இறைவனை நொந்து கொள்வதில் அர்த்தமில்லை.

பக்கம் பக்கமாக இரண்டு நிலங்கள். ஒன்று பச்சைப் பசேல் என்றிருக்கிறது; ஒன்று வறண்டு போய்க் காய்ந்துக் கிடக்கிறது.

ஏன்?

அருகருகே இரண்டு கிணறுகள். ஒன்றிலே தண்ணீர் சுரக்கிறது; ஒன்று வறண்டு போய்க் கிடக்கிறது-

அது ஏன்?

அழகழகாக இரண்டு பெண்கள். ஒருத்திக்கு வருஷம் ஒரு பிள்ளை பிறக்கிறது; ஒருத்தி மலடாகவே இருக்கிறாள்-

அது ஏன்?

நெருக்கமாக இரண்டு மரங்கள். ஒன்று பூத்துக் காய்த்துப் பழமாய் பழுத்துத் தள்ளுகிறது; இன்னொன்று வெறும் இலையாய் உதிர்த்துத் தள்ளுகிறது-

அது ஏன்?

தான் பதவியில் இருக்கும் போது தன் கட்சியை விட்டு ஒருவரை விலக்கினார் ஒருவர். இப்போது அவரது பதவி போய் விட்டது. யார் விலக்கப்பட்டாரோ அவர் வந்திருக்கிறார்-

இது ஏன்?

விதி என்று சொல்லுங்கள்; வினை என்று சொல்லுங்கள்! எதுவாயினும் இறைவனின் இயக்கம் என்பதை ஒப்புக் கொள்ளுங்கள்.

ஒரு தலைமுறை புகழ்பெற்று ஓயும்போது, அடுத்த தலைமுறை அந்தப் புகழையும் சேர்த்துக் கெடுப்பது போல பிறந்து தொலைக்கிறதே-

இது ஏன்?

டெல்லியில் இருந்து சென்னை வரை பதவியில் உயர்ந்தோர் ஒவ்வொருவரையும் பார்த்தால், அவர்கள் காலத்தில் அவர்கள் பெரும் புகழ்பெற்று விளங்குகிறார்கள். அவர்களுடைய பிள்ளைகள், அவர்களுடைய பெயரைக் கெடுப்பதற்கென்றே பிறந்திருக்கின்றன.

ஏன் இந்தப் பிறப்பு? ஏன் இந்த நிலை? ஏன் இந்த முடிவு?

உகாண்டாவிலிருந்து அநாதையாகத் துரத்தப்பட்டு, தான்சானியாவில் அடைக்கலம் புகுந்த ஒருவர், நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு, மீண்டும் உகாண்டாவினுடைய தலைவராக ஆகியிருக்கிறார். இவ்வளவு காலத்திற்குப் பிறகு எது அவரோடு ஒத்துழைத்தது?

கராச்சியில் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்தபோது, முஜிபுர் ரஹ்மானுக்கு அந்தச் சிறையிலேயே ஒரு சவக்குழி தோண்டப்பட்டிருந்தது. ஆனால், அதிலிருந்து மீண்டும், பங்களாதேஷைக் கண்டு அவர் பதவிக்கு வந்த பிற்பாடு,

அவருடைய சவக்குழி வெகு விரைவிலேயே பங்களாதேஷிலேயே அமைந்தது.

அங்கிருந்து தப்பியவர், இங்கே மாண்டது எப்படி? இயக்கியது எது? நடந்தது என்ன?

பூட்டோ பதவியில் இருந்தபோது யாரைத் தளபதியாக நியமித்தாரோ, அவரே பூட்டோவைக் கைது செய்து தூக்கிலே போட்டார்.

அங்கே விளையாடியது எது?

‘இந்தியாவுக்குச் சுதந்திரம் வாங்கியே தீருவேன்’ என்று சபதமிட்ட காந்தியடிகள், சுதந்திரம் வாங்கிய மறு ஆண்டிலேதான் கொல்லப்பட்டார்.

அதுவரையில் அவரைக் காப்பாற்றியது எது? எந்த பக்தி? எது அவருக்குத் துணை நின்றது?

இந்தியா, பிரிட்டனுக்கு அடிமையாக இருந்தது. இன்றோ, பிரிட்டனை விட வலிமை உள்ளதாக இந்தியா விளங்குவதாக உலகம் கருதுகிறது.

எப்படி இந்த மாற்றம் நிகழ்ந்தது? இரண்டு தேசங்களுக்கிடையே ஏற்பட்ட நிலை என்ன? எந்த இயக்கத்தின் மூலம் அது நடந்தது?

எங்கோ ஒரு சக்தி இருக்கிறது. அதற்கு வடிவம் இல்லை என்கிறீர்களா? மெத்தச் சரி; ‘முருகன்தான்’ அது என்கிறீர்களா? அதுவும் சரி; ‘அல்லாதான் அது’ என்கிறீர்களா? அதுவும் சரி; ‘கிருஷ்ணன்தான்’ என்கிறீர்களா? அதுவும் சரி, ‘ஏகதான்’ என்கிறீர்களா? அதுவும் சரி.

எதுவானால் என்ன? இறைவனுடைய இயக்கம் என்று ஒன்று இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதனை உணராதவன், அடிமடையனாவான்.

சிறுகூடற்பட்டி சாத்தப்பச்செட்டியாரும், பிள்ளையார்பட்டி விசாலாட்சி ஆச்சியும் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்றும், அவர்களுக்கு எட்டாவதாக ஒரு பிள்ளை பிறக்க வேண்டும் என்றும், ஆரம்பத்தில் அது முட்டான் என்ற பெயரை எடுக்க வேண்டும் என்றும், பிறகு அது கவிஞனாக மாற வேண்டும் என்றும், மாறி அது சென்னையில் வந்து வாழ வேண்டும் என்றும், சென்னையில் இருந்து எல்லாத் தலைவர்களோடும் தொடர்பு கொள்ள வேண்டும் என்றும், புதியதொரு உலகத்தைக் காண்பதிலே அந்தக் குழந்தைக்கு ஆசை வரவேண்டும் என்றும் எது விதித்தது? எது நடத்திற்று? எந்த இயக்கத்தில் அது நடந்தது?

இந்த இயக்கத்தைத்தான், நாத்திகர்கள் இயற்கை என்கிறார்கள்.

அப்படியே வைத்துக் கொள்ளட்டும்; இறைவனுக்கு அப்படியும் ஒரு பெயர் உண்டு.

‘சுயம்பு’ -இயற்கையாகத் தோன்றியவன்தானே இறைவன்!

என்னுடைய தாய் என்னைப் பெற்றாள்; அவளுடைய தாய் அவளைப் பெற்றாள்; அவளுடைய தாய் தந்தை... அவளைப் பெற்றார்கள் என்று போய்க்கொண்டே இருந்தால் முதல் மூலம் ஒன்று வேண்டும். அந்த மூலத்திற்கும் ஒரு மூலம் வேண்டுமல்லவா? அதுதான், ‘ஆதிமூலம்’ என்று நான் முன்பே குறிப்பிட்டிருக்கிறேன்.

கடவுள், விதி-இவற்றை நம்புவதிலே ஒரு சுகம் இருக்கிறது.

கஷ்டங்களை அது தீர்த்து வைக்கிறதோ இல்லையோ, தீர்ந்து விட்டது போன்ற ஒரு நிம்மதி ஏற்படுகிறது.

'இது நம்மாலே ஆனதல்ல' என்ற முடிவு தானாகவே தோன்றுகிறது.

'ஆனது ஆகட்டும்' என்று நான் முன்பே சொன்னது போல, ஒரு அமைதி தோன்றுகிறது.

அமைதியை வரவழைப்பதற்காகவாவது, ஆண்டவன் பேரில் நம்பிக்கை வேண்டும்.

'இறை நம்பிக்கை, இறை நம்பிக்கை' என்று நான் அடிக்கடி வலியுறுத்துகிறேன், அப்படி என்றால் என்ன?

தினமும் கோயிலுக்குப் போவதா? குளிப்பதா? விபூதி பூசுவதா? குங்குமம் வைப்பதா? இல்லை; ஈஸ்வரனோடு ஐக்கியமாகி விடுவது; சிவமும் தாமும் ஒன்றே என்று அறிவது! அந்த லயத்தில் ஈடுபட்டு விடுவது.

ஆண்டவனை விட்டு, தான் பிரிந்ததில்லை; ஆண்டவனை விட்டு, தன்னைப் பிரிக்க முடியாது; ஆண்டவன் என்கிற வடிவத்தின் மற்றொரு பிம்பமே 'தான்' என்பதை உணர்வதே இறை வழிபாடாகும்.

மீண்டும் பெரியவரை அழைக்கிறேன்:

ஞானிக்கு ஆத்ம விஸ்வரூபத்தைத் தவிர வேறெதுவுமே தெரிவதில்லை. ஒரே பரமாத்மாதான் இத்தனையாகவும் தெரிகிறது என்று கண்டு கொண்டவன் அவன். வெளியிலே தெரிகிற தோற்றத்தை மாயை என்று தள்ளிவிட்டு, எல்லாவற்றுக்கும் உள்ளேயிருக்கிற பரமாத்மா ஸ்வரூபத்தை மட்டுமே அநுபவிக்கிறவன் அவன். வெளிப்பார்வைக்குத்

தெரிகிற உலகம் மாயை என்று ஆகிவிட்டதால், இந்த மாயாலோகத்தில் ஞானிக்குக் காரியம் எதுவுமே இல்லை. பார்க்கிறவன், பார்க்கப்படுகிற வஸ்து, பார்வை எல்லாமே ஒன்றாக அடங்கிப் போனவனுக்குக் காரியம் எப்படி இருக்க முடியும்? அவன் பிரம்மமாகவே இருக்கிறான் என்று உபநிஷத்து சொல்கிறது.

பிரம்மத்துக்குக் காரியம் இல்லை. ஆனால், அந்த மாயா உலகத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டு காரியங்களைச் செய்து வருகிறவர்கள் ஈஸ்வரன் என்று ஒருவனைப் பூஜை செய்து, தங்கள் காரியங்களை நடத்தித் தர வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கிறார்கள். நல்ல காரியங்களுக்காக, நல்ல மனதோடு பிரார்த்தித்தால், ஈஸ்வரனும் இவற்றை நடத்தித் தருகிறார். இதிலிருந்து ஈஸ்வரனும் காரியமே இல்லாமல் இருப்பவரல்ல என்று தெரிகிறது. நாம் பிரார்த்தித்தாலும், பிரார்த்திக்கா விட்டாலும் சகல பிரபஞ்சங்களையும் இத்தனை ஒழுங்கான கதியில் நடத்திக் கொண்டு, சகல ஜீவராசிகளுக்கும் சோறு போடுகிற பெரிய காரியத்தைச் செய்கிறார்.

காரியம் இல்லாத பிரம்மம் வேறு, காரியம் செய்கிற ஈஸ்வரன் வேறு என்பதா? இல்லை. ஞானியின் பிரம்மமேதான் லோக காரியங்களை நிர்வகிக்கிற ஈஸ்வரனாகவும் இருக்கிறது.

சிவனின் தட்சிணாமூர்த்திக் கோலம் பிரம்ம நிலையைக் காட்டுகிறது. அங்கே காரியம் இல்லை. ஒரே மௌனம்தான். அதே பரமசிவன் எத்தனை காரியங்களைச் செய்திருக்கிறார்? சிதம்பரத்தில் ஒரேயடியாகக் கூத்தடிக்கிறார். தாருகாவனத்தில் பிக்ஷாடனனாக அலைந்து மோகிக்கச் செய்திருக்கிறார். தக்ஷயக்ருத்தில் சூரியனைப் பளீரென்று அடித்துப் பல்லை உதிர்த்திருக்கிறார்.

ஸ்வாமி எப்போதும் உள்ளே அடங்கிய பிரம்மமாக இருக்கிறார். வெளியிலே சகல காரியமும் செய்யும் ஈஸ்வரனாக இருக்கிறார்.

சாதாரண ஜனங்கள் ஏரியில், சம்ஸார அலைகளில் நீந்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஞானிகள் மறுபக்கம் வயலிலே நிற்கிறார்கள். நடுவில் ஏரிக்கரை. அது குறுக்கிடுவதால் ஞானிக்கு ஏரி தெரியாது. ஏரியில் இருக்கிற ஜனங்களுக்கு வயல் தெரியாது. ஸ்வாமியோ இரண்டுக்கும் மத்தியில் இருக்கிற கரை மேல் இருக்கிறார். ஏரித்தடத்தில் நிற்கிற 'தடஸ்தன்' அவர். அவருக்கு லோகமும் தெரியும். லோக திருஷ்டி நசித்துப் போன ஞானியின் நிலையும் தெரியும். 'ஏரியில் முழுகுகிறவனைத் தூக்கிப் போடு' என்று வயலில் இருக்கிறவனைக் கூப்பிட்டு அவர் சொல்ல முடியும்.

எல்லாமே தாமே என்பதை ஸ்வாமி அறிந்திருக்கின்றார்; ஆனாலும் அவரை வேறாகவே நினைத்திருக்கிற ஜீவர்களை அவரும் வேறு போலப் பார்த்து வேடிக்கையும் செய்வார். இதைப்பற்றி ஸ்ரீ நீலகண்ட தீக்ஷதரின் 'சிவலீலார்ணவ'த்தில் ஓர் அழகான கலோகம் உண்டு. அதன் தாற்பார்யத்தைச் சொல்கிறேன்.

பரமேசுவரன் கூலியாளாக வந்து, பிட்டுக்கு மண் சுமந்த கதை எல்லோருக்கும் தெரியும். அவர் உடைப்பு அடைத்து ஒழுங்காக வேலை செய்யாததைக் கண்டு பாண்டியராஜா அவரைப் பிரம்பால் அடித்தான். உடனே அந்தப் பிரம்படி, பாண்டியன் உட்பட சகல ஜீவராசிகளின் மீதும் விழுந்தது. இங்கே, தாமே எல்லாம் என்பதை அவர் காட்டி விட்டார். இதைப் பார்த்துக் கேள்வி கேட்கிறார்: "அது சரி, உன்னைத் தவிர வேறில்லை என்ற சிவாத்வைதம் பிரம்படி படுவதற்கு மட்டும் தானா? நீ மதுரமான பிட்டை வாங்கித் தின்றாயே, அப்போது மட்டும் ஏன் எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் அதை உண்ட

ஆனந்தம் இல்லை? அடிபடும் போது ஒன்று; ஆனந்திக்கும்போது வேறா?"

ஸ்வாமி, உள்ளே அடங்கிய பிரம்மமாகவும், வெளியே காரியம் செய்கிற ஈசுவரனாகவும் இருப்பதை இந்த ரசமான கேள்வி மூலம் தெரிந்து கொள்கிறோம். அவர் செய்கிற காரியங்களை ஐந்தாகச் சொல்வார்கள். 'பஞ்ச கிருத்யம்' என்பார்கள். கிருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம் என்ற மூன்று உங்களுக்கே தெரியும். இந்த மூன்றும் மாயாலோக விஷயம்தான். இப்படி மாயையால் மறைகிற காரியம் 'திரோதனம்' எனப்படும். இந்த மாயையிலிருந்து விடுவிப்பதே அவன் செய்கிற மகா பெரிய காரியம். 'அநுக்கிரகம்' என்று அதற்கே பெயர். அத்வைத ஸித்தி நமக்கு ஏற்பட வேண்டும் என்றால் அதற்கு இந்த அநுக்கிரகம் இன்றி வேறு வழியில்லை. இந்த அநுக்கிரகத்தை வேண்டி வேண்டிச் செய்கிற உபாசனைக்கே, நம்மை அநுக்கிரகிக்கக் கூடிய கருணை படைத்தவர் அவர் என்று நம்பி, அவரிடம் நெஞ்சருகி, அன்பு செலுத்துவதற்கே பக்தி என்று பெயர்.

இப்படி; தானே ஈஸ்வர லயமாகி விடுவதால் ஒரு வசதி உண்டு.

எதைச் செய்தாலும் கூட, இறைவன் செய்கின்றான் என்ற நோக்கம் எப்பொழுதும் தோன்றிக் கொண்டே இருக்கும்.

ஆண்டாளும், மீராவும் கண்ணனோடு ஐக்கியமானார்கள். ராதா, கண்ணனுடனே கலந்து விட்டாள்.

சைதன்ய சுவாமிகள் இறைவனோடு கலந்தார். கபீர்தாஸர் இறைவனோடு கலந்தார்.

இறைவனுக்கும் தனக்கும் பேதமில்லை என்ற உணர்வு ஏற்படும் போதே, இறைவனோடு பேசக்கூடிய வாய்ப்புத் தோன்றி விடுகிறது.

இறைவன் தன்னோடு உரையாடுவது போன்ற நினைப்பே வருகிறது.

தனக்குள்ளே தானாக நிறைந்து நிற்கின்ற ஆதம் வடிவத்தைக் கோயிலிலே போய்த்தான் காணவேண்டும் என்பதில்லை.

வீட்டில் இருந்துகொண்டே காணலாம். பகலிலேயும் காணலாம்; இரவிலேயும் காணலாம்.

இப்படி ஈஸ்வரனோடு கலந்து விட்டவனைக் குளிர் நெருங்காது. நல்ல பனிக்கட்டியில் அவனைத் தூக்கிப் போட்டால் கூட, அது அவனைத் தொடாது.

வெயிலிலே தூக்கிப் போட்டாலும் கூட, அது அவனைச் சுடாது.

மழையிலே தூக்கிப் போட்டாலும் கூட, அது அவனை நனைக்காது.

காரணம், அந்த இறைவனோடு கலந்து விடுகிறான். தான் ஒரு மாமிசப் பிண்டம் என்பதையே அவன் மறந்து போகிறான்.

தான் ஒரு மனிதன் என்கிற உணர்வே அவனுக்கு அடிபட்டுப் போகிறது.

'எனக்கொரு சொந்தம் உண்டு; எனக்கொரு ஜீவன் உண்டு; பாசம் உண்டு; மனைவி மக்கள் உண்டு' என்கிற எண்ணங்கள் அடிபட்டுப் போகின்றன.

'அவன் எனக்குத் துரோகம் செய்து விட்டான்; இவன் என்னை ஏமாற்றி விட்டான்; இவன் என்னோடு சண்டைக்கு வருகிறான்; இவன் என்னோடு போட்டி போடுகிறான்; இவன் என்னை எதிர்த்து நிற்கிறான்' என்ற எண்ணங்களெல்லாம் லயத்தோடு ஒன்றியவர்களுக்கு வருவதே இல்லை.

இந்த ஈடுபாடு முடியுமா? நடக்கக் கூடியதுதானா?

ஏன் முடியாது? ஏன் நடக்காது?

கணவனும் மனைவியும் இரண்டறக் கலந்து விடுகிறார்கள்.

பிள்ளைப் பாசத்தில் இரண்டறக் கலந்து விடுகிறோம்.

இறைவனோடு கலப்பதற்கு ஒரு ஆதம் ஞானம் வேண்டும். ஆத்மாவுக்குள்ளே அந்த விளக்கு எரிந்து கொண்டே இருக்க வேண்டும். அது மிகப்பெரிய ஜோதியாக- அனற்பிழம்பாக வெடிக்க வேண்டும்.

அப்படி வெடிக்கும்போது, உன்னை அணைத்து உன்னை அப்படியே சாம்பலாக்கிவிட்டு, நேரடியாகக் கொண்டு போய் இறைவனிடம் உன்னை அது சேர்த்து விடுகிறது.

ஆகவே, வாழ்நாளிலேயே இறைவனை அடைய விரும்பு வோர், இறைவனும் தானும் ஒன்றே என்கிற உணர்வை முதலில் பெற்றாக வேண்டும்.

மகாகவி பாரதி கூறுகிறான்:

“சாமிநீ; சாமிநீ; கடவுள் நீயே;

தத்வமசி; தத்வமசி; நீயே அஃதாம்!

பூமியிலே நீகடவு எில்லை யென்று

புகழ்வதுநின் மனத்துள்ளே புகுந்த மாயை;

சாமிநீ; அம்மாயை தன்னை நீக்கி

சதாகாலம் 'சிவோஹ' மென்று சாதிப்பாயே!”

தெய்வம் உண்டென்பதை எப்படி அறிந்தோம்? உலக மிருப்பதாலேயே அறிந்தோம். தெய்வம் உயிர்; உலகம் அதன் வடிவம். உலகம் தெய்வந்தான்; உலகத்துச் செய்கைகளெல்லாம் தெய்வத்தின் செய்கைகளே; உலகத்தின் நடைகளிலிலும், வழிகளிலும் தெய்வத்தை உணர வேண்டும்.

செய்கை யாவும் தெய்வத்தின் செய்கை
சிந்தை யாவும் தெய்வத்தின் சிந்தை

உய்கை கொண்டதன் நாமத்தைக் கூறின்
உணர்வு கொண்டவர் தேவர்க ளாவர்.

வையமெல்லாம் தெய்வ வலியின்றி வேறில்லை
தெய்வம் நீயென்றுணர்.

வலிமையுடையது தெய்வம்-நம்மை
வாழ்ந்திடச் செய்வது தெய்வம்.

உயிர்களெல்லாம் தெய்வமன்றிப் பிறவாதொன்றில்லை
ஊர்வனவும் பறப்பனவும் நேரே தெய்வம்

பயிலுமுயிர் வகைமட்டு மன்றியிங்கு
பார்க்கின்ற பொருளெல்லாம் தெய்வம் கண்டார்.

தெய்வ வலியுண்டு தீமையைப் போக்கும்.

5

பொய்யில்லா வாழ்க்கை

உள்ளத்தாற் பொய்யா தொழுகின் உலகத்தார்
உள்ளத்துள் எல்லாம் உளன்.

-என்றார் வள்ளுவனார்.

நீ குடிக்கலாம்; கூத்தியார் வைத்துக் கொள்ளலாம்;
சூதாடலாம்; எந்தப் பாவங்களை நீ செய்தாலும் கூட, நீ கடைப்
பிடிக்க வேண்டிய ஒரே ஒரு நியாயம், பொய் சொல்லாமல்
இருப்பது.

எல்லாவற்றிலும் உண்மையே பேசுவது என்று முடிவு கட்டிக்
கொண்டால், இந்தப் பாதகங்களில் இருந்து நீ விடுபடுவாய்
என்கிறது வேதம்.

இந்தியாவில் மிக அரிதாகக் காணப்படுவது உண்மை
பேசுவது!

அதிலேயும் ஜனநாயகம் என்ற ஒன்று இந்தியாவுக்கு வந்த
பிற்பாடும், அரசியல்வாதிகள் என்போர் பொய்யே பேசுவது
என்று கங்கணம் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அவர்களைப் பார்த்துச் சாதாரண மக்களும், சராசரி
மனிதர்களும் பொய்யே பேசுவது என்று ஆரம்பித்து
இருக்கிறார்கள்.

கிராமங்களிலே இருந்து நகரங்கள் வரையிலேயும் எல்லா இடங்களிலுமே பொய் பேசுவோர் அதிகரித்திருக்கிறார்கள்.

இந்தப் பொய்யினால் விளைகிற துன்பங்கள்தான், பஞ்சமா பாதகங்களிலேயே மிகப்பெரிய பாதகமாக முடிகின்ற துன்பமாகும்.

நான் தி.மு.க.வில் இருந்த போது காங்கிரஸ்காரர்களும், காங்கிரசில் இருந்த போது தி.மு.க.வினரும் எல்லோரும் பேசுவார்கள், 'நான் குடிப்பவன்' என்று.

எந்த மேடையிலும் நான் அதை மறுத்ததில்லை. சொல்லப் போனால் ஆரம்ப காலத்தில் அவர்கள் பேசிய போது எனக்குக் குடிப்பழக்கம் அதிகமில்லை. எப்போதோ மாதத்தில் ஒருமுறை, இருமுறைதான் குடிப்பது வழக்கம்.

ஆனாலும் கூட, அவர்கள் பேசிவிட்டார்கள் என்பதற்காக நான் அதை ஒப்புக் கொண்டு, 'ஆமாம், நான் குடிப்பேன்' என்று கூறி இருக்கிறேனே தவிர மறுத்ததில்லை; வாதாடியதில்லை.

திறந்த புத்தகமாக நாம் நம் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டு விட்டால், அடுத்தவன் நம்மை விமர்சனம் செய்வதற்கு விஷயம் கிடைக்காது.

'இவன் இப்படிச் செய்தான், அப்படிச் செய்தான்' என்று எதையும் ரகசியமாகப் பேச முடியாது.

நாம் இல்லவே இல்லை; செய்யவே இல்லை என்று மறுக்க வேண்டிய அவசியமும் கிடையாது.

'ஆம், செய்தேன்' என்று ஒரு வார்த்தையின் மூலம், பல விமர்சனங்கள், பல விஷயங்கள், பல வார்த்தைகள் அடிபட்டுப் போகின்றன என்பதை மறந்து விடக்கூடாது.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலேயே நம்முடைய நாட்டில் பொய் பேசுவோர் அதிகமாகத்தான் இருந்திருக்கிறார்கள். இல்லையென்றால் வள்ளுவனார் அதை ஒரு முக்கியமான விஷயமாகக் குறிப்பிட்டிருக்க மாட்டாரல்லவா?

மதம் மனிதனுக்குக் கற்றுத் தரும் விஷயங்களில் மிக முக்கியமானது உண்மை பேசுவதாகும்.

'உண்மையே பேசு, உண்மையே பேசு' என்று அது வெறும் வார்த்தையாகச் சொல்வது கிடையாது. உண்மை பேசியவன் எப்படி வாழ்ந்தான் என்பதற்குக் கதைகளையும் சொல்லி இருக்கிறது.

ஹரிச்சந்திரனுடைய வரலாறு, நாம் அடிக்கடி நினைத்துப் பார்க்க வேண்டிய வரலாறாகும். உண்மையே பேசுவது என்று வைத்திருந்ததாலே, ஹரிச்சந்திரன், வாழ்க்கையில் கஷ்டப்பட்டிருக்கலாம்; ஆனால், அப்படி ஒரு மன்னன் இந்தப் பூமியை ஆண்டான் என்பதை இன்று வரை நாம் நினைவில் வைத்திருக்கிறோம்.

நம்மை நினைவில் வைத்துக் கொள்ளச் சொல்லும் சரித்திரமாக அது எப்படி ஆனது?

அவன் தன் வாழ்க்கையில் உண்மையே பேசினான் என்ற ஒரே காரணத்திற்காக, அது சரித்திரமாகிவிட்டது. கால காலங்களுக்கு அது நிலைத்து நின்று விட்டது.

எங்கள் ஊரிலே ஒருவர்.

எனக்குத் தெரிய, கடந்த முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளில், இது வரையிலே அவர் ஒரு உண்மை கூடப் பேசியது கிடையாது. எதையெடுத்தாலும் பொய்யே பேசுவார்.

இது பொய் என்று நமக்கே நன்றாகத் தெரியும்; இவனுக்குப் பொய் என்று தெரிகின்றது என்று அவருக்குத் தெரியும். ஆனாலும் அவர் பொய்தான் சொல்லுவார்.

அது ஒருவகை வியாதி போலவே தோன்றிற்று, எனக்கு. அப்படிப் பொய் சொல்வது மட்டுமல்ல; பொய்தான், தம்மை வாழ வைக்கிறது என்றும் அவர் நம்பத் தொடங்கினார்.

தன்னுடைய மகளுக்கு அவர் திருமணம் பேசினார். லட்ச ரூபாய்க்குச் சீர் வரிசை தருவதாகவும், லட்ச ரூபாய் கையில் கொடுப்பதாகவும் ஒப்புக் கொண்டார். இரண்டு லட்ச ரூபாய்க்கு ஏற்பாடு செய்திருப்பதாகவே சொல்லிவிட்டார்.

அவர் கையிலே காலணா பணம் கிடையாது. சீர்வரிசை கொடுப்பதற்கு அவரிடம் பொருள்களும் கிடையாது. அது அவருக்குத் தெரியும்; அவருடைய மனைவிக்கும் தெரியும். ஆனால் யாரிடமும் அதைச் சொல்லவில்லை.

'பாப்பாவுக்காக நான் இரண்டு லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கி வைத்திருக்கிறேன்; ஒதுக்கி வைத்திருக்கிறேன்' என்று மட்டும் எல்லோரிடமும் சொல்லிக் கொண்டே வந்தார்.

பலபேரிடம் வீட்டுத் தேவைக்கென்று இரவலாக நகைகளையும், பாத்திரங்களையும் வாங்கி வந்தார்.

கடன் வாங்கி வந்த பொருள்களை, எல்லாம் சீர்வரிசை என்று அடுக்கி வைத்துவிட்டார்.

மாப்பிள்ளை அழைப்பு நடந்து விட்டது; தாலி கட்ட வேண்டும். லட்ச ரூபாய்- இவர் கொடுப்பதாகச் சொன்ன சீர்வரிசையை மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரர்கள் கேட்டார்கள்.

'இப்பொழுது கையிலே பணம் இல்லை. நோட்டெழுதித் தருகிறேன்' என்றார்.

மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரர்களுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. சரி, பிறகு பேசிக் கொள்ளலாம் என்று கருதித் தாலி கட்ட வைத்து விட்டார்கள்.

அவர்கள் நல்லவர்கள்; நல்ல குணமுடையவர்கள்; தரமான குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்.

தாலி கட்டிய பிறகு தொகையைக் கேட்டார்கள். அவரிடம் பணமே இல்லை என்பது தெரிந்தது. இல்லை என்பது மட்டுமல்ல; சீர்வரிசையாகப் பல பொருட்களை வைத்திருந்தாரே, அவற்றையும் பல பேர் வந்து, 'இது என்னுடையது, இது என்னுடையது' என்று எடுத்துக் கொண்டு போக ஆரம்பித்தார்கள்.

மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரர்கள் திகைத்தார்கள். தவறான இடத்தில் திருமணம் செய்து விட்டோம் என்று அவர்கள் முடிவு கட்டினார்கள்.

கடைசியில் என்ன நடந்தது?

மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரர்கள் மட்டும் கொஞ்சம் தரம் கெட்டவர்களாக இருந்திருந்தால், பெண்ணினுடைய வாழ்க்கை அதோகதியாகி இருக்கும். ஆனால், அவர்கள் கொஞ்சம் உயர்ந்த குணம் படைத்தவர்களாக இருந்த காரணத்தால், ஒரே ஒரு விஷயத்தைச் சொன்னார்கள்.

'சீர் கொடுப்பதாக நீங்களே சொன்னீர்கள்; ஏமாற்றி விட்டீர்கள்; பரவாயில்லை, அதற்காகப் பெண்ணினுடைய வாழ்க்கையை நாங்கள் கெடுக்க விரும்பவில்லை. பெண்ணை நாங்கள் அழைத்துக் கொண்டு போகிறோம். அந்தப் பெண், நீங்கள் வாக்களித்தபடியே சீர்வரிசை கொடுத்த பிறகுதான் தாய் வீட்டுக்கு வருவாள். அதுவரை அவள் தாய் வீட்டு வாசலை மிதிக்க மாட்டாள்' என்று சொல்லி, அழைத்துக் கொண்டு போய் விட்டார்கள்.

சாதாரணமாக மற்ற குடும்பங்களில் என்ன நடக்கும்?

தாய் வீட்டுக்குப் பெண்ணை அனுப்பி, 'சீர்வரிசையோடு திரும்பி வா' என்று சொல்லி விடுவார்கள்.

இவர்கள் உயர்ந்த மனிதர்களானதாலே, பெண்ணைத் தங்களுடன் அழைத்துக் கொண்டுபோய், 'தாய் வீட்டுக்கு அனுப்ப மாட்டோம்' என்று கூறிவிட்டார்கள்.

பெண் இப்போது நிம்மதியாகத்தான் வாழ்கிறாள் என்றாலும், அந்தப் பெண்ணின் தகப்பனார் சொன்ன பொய்யை வைத்து ஊரே சிரிப்பாய்ச் சிரித்தது. அந்த ஊரிலே அவர் குடியிருக்க முடியாமல் வேறு ஊரில் போய்க் குடியிருக்கிறார், இப்போது.

கதைகள் நிறையக் கேட்கிறீர்கள்.

ஒரு பொய், பல உயிர்களைப் பலி வாங்கியது என்றும், ஒரு பொய் ஒரு மனிதனை வாழ விடாமல் ஆக்கிற்று என்றும், ஒரு பொய், ஒரு குடும்பத்தையே பாழாக்கிற்று என்றும் எவ்வளவோ கேள்விப் பட்டிருக்கிறீர்கள்.

அப்படி இருந்தும் கூடப் பொய் சொல்லுகிறவன் இல்லாமற் போனானா என்றால், அதுதான் இல்லை.

இந்தப் பொய் சொல்லுகின்றவனைத் திருத்துவதற்குத்தான், மதம் பல உபநீதியாசங்களைச் செய்தது. பல உபநீதியாசகர்கள் அதற்காகவே முயன்றார்கள்.

இன்றைக்கு மதவாதியாக இருக்கிறவன் பொய் சொல்லப் பயப்படுகிறான். 'பொய் சொன்னால் நாகு வெந்து போகும்; பொய் சொன்ன வாய்க்குப் போஜனம் கிடைக்காது; பொய் சொன்னால் புற்று வைக்கும்' என்றெல்லாம் பயந்து, பொய் சொல்லாமல் இருப்பதற்கு மத அடிப்படையிலேதான் அவன் கற்றுக் கொள்கிறான்.

அதனால்தான், தனி மனித ஒழுக்கத்தை மதம் காப்பாற்றுகிறது என்று நான் அடிக்கடி சொல்லுவது வழக்கம்.

நானென்ன, பெரியவர்கள், என்னைவிட வயதிலே மூத்தவர்கள் எல்லாம் சொல்லிப் போனதும் அது தான். மனிதனுடைய தனி வாழ்க்கையைச் செம்மைப் படுத்துவதும், சீர்படுத்துவதும், மதம்தான்.

'பொய் சொல்லாதே, நேர்மையாக நட, வாங்கிய கடனைத் திருப்பிக் கொடு, ஒழுங்காக இரு' - இவ்வளவையும் மதம் போதிக்கின்ற காரணத்தினால், அது முழு சந்நியாச மடமாக மட்டும் இல்லாமல், ஒழுக்கத்தைக் கற்பிக்கின்ற உன்னதப் பள்ளிக்கூடமாகவும், கலைக் கல்லூரியாகவும் அமைந்திருக்கிறது.

நான் பொய் சொல்லுகிறேன்; இன்னொருவன் அதிலே ஏமாறுகிறான். இதுதானே கதை?

இன்னொன்றை எண்ணிப் பாருங்கள். நானும் ஒரு பொய்யனிடம் மாட்டிக் கொண்டு, நான் ஒரு பொய் சொல்ல, அவன் ஒரு பொய் சொல்ல என்று இரண்டு பேரும் பொய் சொல்லிக் கொண்டிருந்தால், விஷயம் எப்படி இருக்கும்?

திருமூலர், திருமந்திரத்திலே சொன்னது போல், 'குருடும் குருடும் குருட்டாட்டமடி, குருடும் குருடும் சூழிவிழு மாறே' என்று ஆகிவிடும்.

'வேதம் பொய், புராணம் பொய், இதிகாசம் பொய்' என்று மேடையிலே முழங்குகிறானே, அவன் மேடையிலே பேசுவதெல்லாம் பொய்.

இன்னொன்றைப் பொய் என்று சொல்லி வருகிறவன், தானாவது பொய் சொல்லாமல் இருக்கிறானா என்றால், அதுதான் இல்லை.

வேதத்தினுடைய கதைகள் பொய்யாக இருக்கலாம்; புராணத்தினுடைய கதைகள் பொய்யாக இருக்கலாம்; ஆனால், பொய்யான கதைகள் உண்மையான நீதியைப் புகட்டுகின்றன.

மேடையிலே பேசுகின்ற நாத்திகள், பகுத்தறிவு என்ற பேராலே சொல்கின்ற பொய், எவ்வளவு குடும்பங்களைப் பாழடித்திருக்கிறது என்பதனை நான் அனுபவத்திலே அறிந்திருக்கிறேன்.

ஆங்கிலத்திலே ஒரு பழமொழி சொல்லுவார்கள், "உண்மை வாசற்படியைத் தாண்டுவதற்குள், பொய் ஊரைச் சுற்றி வந்துவிடும்" என்று.

எவ்வளவுதான் பொய், ஊரையும் உலகத்தையும் சுற்றி வந்தாலும், கடைசியில் ஒரு நாள் அது பொய் என்பது தெரிந்து விடும்.

இறுதியிலே பொய், 'உண்மை' என்றே சாதிக்கப்பட்டு வெற்றி பெற்றதாக நீங்கள் வரலாறே கேட்டிருக்க முடியாது.

காலம்தான் வித்தியாசம். சில பொய்கள் ஆறுமணி நேரத்திலேயே வெளியாகிவிடும்; சில ஆறு நாள்; சில ஆறு வாரம்; சில ஆறு மாதம்; சில ஆறு வருஷம். ஆனால் ஆயுள் காலத்திற்குள்ளாக, நாம் சொன்ன பொய் நம்மையே வந்து திருப்பித் தாக்கும் என்பதனை வரலாறு காட்டுகிறது; வேதம் காட்டுகிறது; புராணம் காட்டுகிறது; இதிகாசம் காட்டுகிறது.

வடமொழியில், 'சத்யமேவ ஜெயதே' என்கிறார்கள்.

அந்த, 'சத்யமேவ ஜெயதே' என்பதை, 'உன்னையே வெல்லும்' என்று தமிழிலே மொழிபெயர்த்திருக்கிறார்கள். அப்படித் தமிழில் மொழிபெயர்த்தது தவறு.

மனம், வாக்கு, காயம் இம் மூன்றாலேயும் நேர்மையாக நடப்பதற்குப் பெயர்தான் சத்தியம் என்பதாகும். அந்த சத்தியம், இந்த மூன்றும் சேர்ந்து நீதி தவறாமல் நடப்பதாகும்.

புராண இதிகாசக் கதைகளிலே கூட, 'மனோ வாக்குக் காயங்களாலே அவன் நியாயமாக நடந்தான்' என்று தான் வரும்.

வெறும் வார்த்தையாலே மட்டும் நாணயமாக இருந்தால் போதாது; உடம்பும் நாணயமாக இருக்க வேண்டும்; மனதும் நாணயமாக இருக்க வேண்டும்.

இம் மூன்றாலேயும் நாணயமாக இருக்கும் ஒரு மனிதனை உலகம் மதிக்கும் என்பதற்குக் காந்தியடிகள் ஒரு உதாரணம்; நேரு ஒரு உதாரணம்; ராஜாஜி ஒரு உதாரணம்; மற்றும் மகான்களும் உதாரணம்; இந்தியாவுக்குள்ளே இவர்கள் உதாரண புருஷர்கள்.

ஆப்ரகாம் லிங்கனிலிருந்து உலகத்து மனிதர்கள் பல பேரையும் நீங்கள் பார்த்தால், புகழ் பெற்ற அத்தனை மனிதர்களும் உண்மை சொன்னதாலேயே புகழ் பெற்றார்களே தவிர, மிகப் பிரமாண்டமான பணி செய்ததினால் மட்டும் புகழ் பெற்றவர்களல்லர் என்பது தெரியும்.

ஆனால், எப்பொழுதும், எந்தக் கட்டத்திலும் உன்னையே பேச வேண்டும்; பொய்யே சொல்லக் கூடாது என்று கேட்டால், அதற்கும் வள்ளுவன் ஒரு வழி வகுத்துக் காட்டியுள்ளான். நல்ல காரியம் நடக்கும் என்றால், அதற்காகப் பொய் சொல்லலாம். 'பொய்மையும் வாய்மையிடத்த புரை தீர்த்த நன்மை பயக்கும் எனின்' என்றான் வள்ளுவன்.

பத்துப் பொய்யைச் சொல்வதனால் ஒரு பெண்ணின் திருமணம் நடந்து விடும் என்றால், அந்தப் பொய்யை நீ சொல்லலாம்.

இருபது பொய்யைச் சொல்லி ஒரு குழந்தையை உன்னால் காப்பாற்றி விட முடியும் என்றால், அந்தப் பொய்யை நீ சொல்லலாம்.

பொய்மை, வாய்மை ஆகிறது எப்போது? புரை தீர்த்த நன்மை பயக்கும் போது.

ஒரு குடிகாரக் கணவன். நன்றாகக் குடித்து விட்டுப் போதையில் மனைவியோடு சண்டை போடுகிறான். மனைவி ஏதோ வேகத்தில் திட்டி விடுகிறாள். அவள் திட்டிவிட்டாளே என்று அரிவாளை எடுத்துக் கொண்டு அவளைத் துரத்துகின்றான். துரத்தப்படும் மனைவி வெகு வேகமாக ஓடுகிறாள். ஓடிப்போனவன் கணவனுக்குத் தெரியாமல் ஒரு வீட்டில் அடைக்கலம் கேட்கிறாள். அவளுக்கு ஒருவன் அடைக்கலம் கொடுக்கிறான். வீட்டுக்குள்ளே அவளை மறைத்து வைக்கிறான். பின்னாலேயே கணவன் வருகிறான். "என் மனைவி இங்கே வந்தாளா?" என்று கேட்கிறான்.

உடனே அடைக்கலம் கொடுத்தவன், 'நாம் உண்மையல்லவா பேச வேண்டும்' என்று கருதக்கூடாது.

என்ன செய்ய வேண்டும்?

"இல்லையே! உன் மனைவி இங்கே வரவில்லையே! அவள் யாரென்றே எனக்குத் தெரியாதே!" என்று ஒரு பொய்யைச் சொல்ல வேண்டும்.

அப்படி அவன் பொய்யைச் சொன்னால், அவளின் கணவன் வேறொரு திசையிலே ஓடுவான். பிறகு போதை தெளிந்ததும் யோசிப்பான். 'நல்ல வேளை, மனைவி கிடைக்காதது. கிடைத்திருந்தால் தவறல்லவா செய்திருப்போம்' என்று அப்போதுதான் அவனுக்குப் புரியும்.

ஒரு பொய் உயிரைக் காப்பாற்றும்; ஒரு மனிதனைத் திருத்தும்.

அந்த மாதிரி இடங்களில் பொய் சொல்வது, நியாயம் என்கிறான் வள்ளுவன்.

ஆனால், பொய்யே சொல்லி வாழலாம் என்று முடிவு கட்டுகிறார்களே, அந்த அயோக்கியர்களைக் காணும்போது தான் எனக்கு அதிசயமாக இருந்தது.

திருமணத்திற்கு ஐயரைக் கூப்பிட்டுச் செலவு செய்வது தண்டம் என்று சொல்லிவிட்டு, 'அந்தப் பணத்தை எனக்குக் கொடு' என்று வாங்கிக் கொள்ளும் சீர்திருத்த வாதிகளை நான் பார்த்திருக்கிறேன்.

தான் பதவியில் இருக்கும்போது தவறான காரியங்களைச் செய்துவிட்டு, மற்றவன் அதே பதவிக்கு வந்து அதே காரியங்களைச் செய்தால், 'ஐயோ! அநியாயம்!' என்று சத்தம் போடும் அரசியல்வாதிகளைப் பார்த்திருக்கிறேன்.

தராசைத் தலைகீழாக நிறுக்கும் வணிகர்களை, வியாபாரிகளைப் பார்த்திருக்கிறேன்.

பத்து ரூபாய் கடன் கொடுத்து விட்டு, இருபது ரூபாய்க்கு எழுதி வாங்கும் வட்டிக் கடைக்காரனைப் பார்த்திருக்கிறேன்.

ஆயிரம் ரூபாய் நகையின் மீது இருநூறு ரூபாய் கடன் கொடுத்து, ஆறு மாதத்திற்குப் பிறகு, 'நகை வட்டியில் மூழ்கி விட்டது' என்று சொல்லும் அடகு பிடிப்பவனைப் பார்த்திருக்கிறேன்.

அரிசியிலே கலப்பதற்கென்று, தனிக் 'கல் தொழிற்சாலை'யே நடத்தும் அரிசி வியாபாரியைப் பார்த்திருக்கிறேன்.

துவரம் பருப்பில் கலப்பதற்கென்று, வடக்கே இருந்து கேசரிப் பருப்பை வரவழைக்கும் வியாபாரிகளைப் பார்த்திருக்கிறேன்.

ஆட்டுக்கறியில் மாட்டுக்கறியைக் கலந்து, பிரியாணி போடும் அசைவ ஹோட்டல்களுக்குப் போயிருக்கிறேன்.

அவர்களே பதினைந்து ரூபாய்க்குக் கோழி வாங்கி, அதை எண்பது ரூபாய்க்கு விற்கின்ற அநியாயத்தைக் கண்டிருக்கிறேன்.

நாலு ரூபாய் அரிசியையும், இரண்டு ரூபாய் உளுந்தையும் கலந்து செய்கிற இட்லியை, நாற்பது ரூபாய்க்கு விற்கும் ஹோட்டல்காரர்களையும் பார்த்திருக்கிறேன்.

அடுத்த சலவையிலே சாயம் போகும் துணியை, அற்புதமான பட்டு என்று விற்பனை செய்யும் துணிக் கடைக்காரர்களைக் கண்டிருக்கிறேன்.

இந்தியாவிலே எவ்வளவுக்கெவ்வளவு புனிதமான கோயில்களைக் கண்டேனோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு அநியாயமாகப் பொய் சொல்பவர்களையும் கண்டிருக்கிறேன்.

இந்தப் பொய்யிலிருந்து மனிதனையும், நாட்டையும் மீட்ப தற்கான ஒரே கருவி, மதம்.

ஒரே துணைக்கருவி, இறைவன்.

அந்த மதமும், இறைவனும் தான் மனிதர்களை மீட்க முடியும்.

மதத்தாலேயும், இறைவனாலேயும் பொய்யிலே இருந்து மீண்டவர்களை நான் பார்த்திருக்கிறேன்.

தெய்வ பக்தி வளர வளர, 'நமக்கேன் வம்பு, ஆண்டவன் நம்மைச் சபித்து விடுவான்; ஆண்டவன் நம்மைக் கொன்று விடுவான்; ஆண்டவன் நம்மைத் தண்டித்து விடுவான்'

என்றெல்லாம் பயந்து, பொய் சொல்லாமலேயே இருக்கப் பழகியவர்கள் பலர் உண்டு.

சின்ன வயதில் பொய் சொல்லி, திருடி, ஜெயிலுக்குப் போய் வந்தவன் கூட, பெரிய வயதில் மனம் திருந்தி யோக்கியமாக இருப்பதற்கு மதம்தான் காரணமாக இருக்கிறது.

ஆகவே, மனிதன் மனிதனாக வாழ வேண்டும் என்றால், அவனுக்கு மத நம்பிக்கை வேண்டும்.

அந்த மத நம்பிக்கையிலேயும், அவனை ஒழுங்காகத் திருத்தி, செம்மையாக வாழ வைக்கின்ற மதம், இந்து மதம்.

ஆம்; அதுதான் 'அர்த்தமுள்ள இந்து மதம்'.

6

கடிவாளம்

நமது உடம்பு எங்கே இருக்கிறது என்பது முக்கியமல்ல; மனம் எங்கே இருக்கிறது என்பதுதான் முக்கியம்.

உடம்பு போகின்ற இடங்களுக்கெல்லாம் மனது தொடர்ந்து வருவதில்லை. உடம்பை மயிலாப்பூரிலே உட்கார வைத்து விட்டு, மனது சிங்கப்பூர் வரையிலே சென்று திரும்பி விடும்.

மனது போகின்ற வேகம் மிகப் பெரியது என்பதாலேதான் வாயுவேக மனோவேகம் என்றெல்லாம் நம்முடைய மூதாதையர்கள் வருணித்தார்கள்.

அதைத்தான் சிவவாக்கியர் மிக அழகாகச் சொன்னார், 'மனத்திலே அழுக்கைச் சுமந்தவன் காட்டிலே போய் இருந்தால் கூட அந்த அழுக்கு அவனோடேயே இருக்கும்' என்று.

மனத்திலே அழுக்கில்லாதவன், ஒரு தாசியின் மார்பின் அருகிலே அமர்ந்திருந்தால் கூட, அவன் அந்த மார்பகத்தைப் பார்ப்பதில்லை. அவன் மனது அந்த தாசியை நாடுவதில்லை. பிறப்பை அறுத்து விட்ட பிறவியாகவே அவன் அங்கே காட்சியளிக்கிறான்.

ஆகவே, நன்மைகள் தீமைகள் அனைத்துமே மனத்தின் கண் தான் இருக்கின்றன என்பதனை, நான் மீண்டும் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

அனைத்தும் துறந்தும் கூட, கூட வந்த நாயைத் துறக்க முடியாத பத்ரகிரியாரைப் போல, எல்லாவற்றையும் துறந்தாலும் கூட இந்த மனது செய்கின்ற வேலையைத் துறக்க முடியாமல் நாம் அவதிப்படுகிறோம்.

'காதி விளையாடி இருகை வீசி வந்தாலும்
தாதி மனம் நீர்குடத்தே தான்'

-என்றார் பட்டினத்தார்.

என்னதான் ஆட்டம் போட்டுக் கொண்டு போனாலும், தாதி நீர்க் குடத்திலேதான் மனத்தை வைத்திருப்பான். தாதி என்றால் வேலைக்காரி.

தண்ணீர் தூக்கி வருகின்ற வேலைக்காரி, என்னதான் வேடிக்கைப் பேச்சுப் பேசட்டும், விளையாட்டும், அவன் இடுப்பிலே இருக்கிற குடத்தின் மீதும், தண்ணீரின் மீதும் தான் மனது லயித்திருக்கும்.

ஞானிகளுடைய உள்ளமும் அப்படியேதான். அவர்கள் எதை விரும்புகிறார்களோ அதிலே லயித்து விடுவார்கள்.

ஆனால், சராசரி மனிதன் அவஸ்தைப் படுவதெல்லாம் இந்த மனத்தின் போக்கினாலேதான்.

கல்யாணத்தில் ஒரு கருப்புப் பெண் கிடைத்தால், மனது சிவப்புப் பெண்ணுக்காக ஏங்குகிறது; சிவப்புப் பெண் கிடைத்து விட்டால், கருப்புப் பெண்ணைக் காணும் போதெல்லாம் ஏங்குகிறது.

ஹோட்டலில் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருப்பவனுக்கு வீட்டுச் சாப்பாடு பிரமாதமாக தோன்றுகிறது! வீட்டிலேயே சாப்பிட்டுக் கொண்டிருப்பவனுக்கு ஹோட்டல் பலகாரம் மிக அற்புதமாகத் தோன்றுகிறது.

மாறுபட்ட உணர்வுகளே மனத்தின் லயங்கள்.

மனிதன் தன்னை அறியும்படி வைப்பதும் அந்த மனதுதான்; தன்னை அறிய விடாமல் தடுப்பதும் அந்த மனதுதான்.

நான் எல்லாவற்றையும் விட உயர்ந்தவன் என்ற ஆணவத்தை உண்டாக்குவதும் அந்த மனதுதான்; நான் எல்லாரையும் விடத் தாழ்ந்தவன் என்ற அறிவை உணர்த்துவதும் அந்த மனதுதான்.

'நாம் என்னதான் உயர்ந்தவர்களாக இருந்தாலும், பணிந்து போக வேண்டும்,' என்ற பணிவை உண்டாக்குவதும் அந்த மனதுதான்.

ஆகவே, தன்னை அறிய வேண்டிய மனிதன், முதன் முதலிலே வெல்ல வேண்டிய பெரிய எதிரி மனது.

உடம்பிலே ரத்தக் கொதிப்பு ஏறுவதற்கு உடம்பு மட்டும் காரணமல்ல; மனத்தின் டென்ஷன்தான் முக்கியமான காரணம் என்று மருத்துவ நிபுணர்களும், மனோதத்துவ நிபுணர்களும் கூறுகிறார்கள்.

ஒரு மனிதனைப் பார்த்து அனைவரும், 'அடடா! எவ்வளவு அழகாக நீ இருக்கிறாய்' என்று சொல்லிக் கொண்டே இருக்கட்டும். அவன் மனது அதைக் கேட்டுக்கேட்டு, தான் அழகாக இருப்பதாகவே நினைத்து, பூரித்துப் பூரித்து அவனுக்கு இல்லாத ஒரு அழகு முகத்திலும், மனத்திலும் வந்து விடுகிறது.

புவனத்திலுள்ள நிபுணர்களில் விஞ்ஞான நிபுணர்களைக் கூடப் பெரிதாக நினைப்பதில்லை; ஆனால், மனோதத்துவ நிபுணர்களையே உலகம் பெரிதும் மதிக்கிறது.

காரணம், மனத்தை நன்றாக அறிந்து கொண்டவன்தான், உலகை வெல்ல முடியும்; எதையும் வெல்ல முடியும் என்று

உலகம் கருதுகிறது; ஒவ்வொரு மனிதனுடைய உள்ளமும் கருதுகிறது.

திருமூலர் திருமந்திரத்திலே சொன்னார்:

"தன்னை அறியத் தனக்கொரு கேடில்லை; தன்னை அறியாமற் தானே கெடுகின்றான். தன்னையே அறியும் அறிவை அறிந்தபின் தன்னையே, அர்ச்சிக்கத் தானிருந் தானே!"

"தானே தனக்குப் பகைவனும், நண்பனும் தானே தனக்கு மறுமையும், இம்மையும் தானே தான்செய்த வினைப்பயன் துய்ப்பானும் தானே தனக்குத் தலைவனும் ஆமே!"

தன்னை அறிந்திருந்தால் அவனுக்குக் கேடில்லை.

மனிதன் எதனாலே கெடுகிறான்? தன்னை அறியாமலே கெடுகிறான்.

தன்னை அறியக்கூடிய அறிவு மட்டும் அவனுக்கு வந்து விடுமானால், எல்லோரும் தன்னை அர்ச்சிக்கும்படியும், தானே தனக்குப் பூஜை செய்யும்படியும் வளர்ந்து விடுவான்.

உனக்குப் பகைவன் யார்? நீயே!

உனக்கு மரணம் எது? நீயே!

உண்மை எது? நீயே!

நீ விதைத்த வினைப்பயனை அறுக்க வேண்டியவன் யார்? நீயே!

உனக்குத் தலைவன் யார்? நீயே!

உனக்குத் தொண்டன் யார்? நீயே!

எல்லாம் நீயே!

எல்லாம் நானே என்பதற்கு மூலம் எது? மனது!

“மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்து அறன்
ஆகுல நீர பிற”

-என்றான் வள்ளுவன்

உடம்பு களங்கப்பட்டிருக்கலாம்; ஆனால், மனது களங்கப்
படாதிருக்குமானால், அந்த உணர்வு கூடப் பரிகத்தமாக
ஆகிவிடுகிறது.

முதலில் யார் மீதாவது நீ குற்றம் சாட்ட விரும்பினால்,
உன் மீதே குற்றம் சாட்டிப் பழகு.

ஒரு கண்ணாடியின் முன்னால் நின்று கொள். அதில்
உன்னுடைய பிரதிபிம்பம் தெரியும். அதைப் பார்த்துக் கையைக்
காட்டி, ‘நீ குற்றவாளி, நீ குற்றவாளி, நீ குற்றவாளி’ என்று
மூன்று முறை சொல்.

நீ சொல்வது கண்ணாடியைப் பார்த்து; கண்ணாடி
சொல்வது, உன்னைப் பார்த்து.

அதாவது, நீ உன் மனதுக்குச் சொல்கிறாய்; உன் மனது
உனக்குச் சொல்கிறது.

மனது உனக்குச் சொல்கிறது என்னும் போது மனதுக்கு
அப்பாற்பட்டது எது? உன் உடம்பு; உன் கண்; உன் உயிர்;
அனைத்துக்குமே அந்த மனது சொல்கிறது, ‘நீ தான் குற்றவாளி’
என்று.

‘நான் குற்றவாளி, நான் தவறானவன், நான் சிறியவன், நான்
ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும், நான் மரியாதையாக இருக்க
வேண்டும்’ என்றெல்லாம் உணர், தன்னை உணர்ந்து
கொள்கின்ற தன்மை என்பது ஒரு லயமாக, ஒரு ராகமாக, ஒரு
சுருதியாக, ஒரு பாவமாக நம் மனதுக்குள்ளேயே எழுந்து
விடுகின்றது.

எப்போது மனிதன், தன்னை உணர்ந்து கொண்டு
விடுகிறானோ, அப்போது மனது பாடமாகி விடுகிறது.

பச்சை இலைதான் புகையிலை. அது பாடம் செய்து
வைத்தால் எவ்வளவு நாட்கள் இருக்கின்றது?

ஒரு வெற்றிலையை எடுங்கள்; அதை ஒரு புத்தகத்துக்குள்
வையுங்கள்; பல காலம் கழித்துப் பாருங்கள்; அந்த
வெற்றிலையின் நிறம் மாறி, அது காய்ந்து போயிருந்தாலும்
கூட அப்படியே, அதன் தன்மை கெடாமல் இருக்கும்.

இதுதான் மனத்தைப் பாடம் பண்ணுகிற முறையாகும்.

மனது பாடமாகி விட்டால், யார் இறந்தாலும் கூட அழுகை
வராது; எது நிகழ்ந்தாலும் கூட அதிலே போய் மனது ஒட்டிக்
கொள்ளாது.

காஞ்சிப் பெரியவர்களோ, மற்ற ஞானிகளோ எந்த
மரணத்திற்காவது துக்கம் கொண்டாடினார்கள் என்று கேள்விப்
பட்டிருக்கிறீர்களா? யாருடைய மரணத்திற்காவது
அவர்களுடைய கண்களிலே இருந்து கண்ணீர் வந்திருக்கிறது
என்று நீங்கள் கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களா?

மரணம் ஏன் அவர்களை அழச் செய்யவில்லை? மனது
மரத்துப் போய் விட்டது; மனம் பாடமாகி விட்டது.

மனத்தைப் பாடம் செய்து கொண்டு விட்டால், தன்னை உணருகின்ற தன்மை, மிகச் சுலபமாக வந்து விடும்.

ஆயிரம் பேர் கூடி, நம் மீது குற்றம் சாட்டினால் கூட, நமக்குச் சிரிப்பு வரும்.

பத்தாயிரம் பேர் கூடி நமக்குப் புகழ்மாலை சூட்டினாலும், நமக்கு உடம்பிலே புல்லரிப்பு ஏற்படாது.

அதனால்தான், மனத்தைப் பாடம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்றனர் ஞானிகள். கீழே உள்ள பாடல்களைப் பாருங்கள்:

“மனத்தகத் தழுக்கறாத மவுனஞான யோகிகள்
வனத்தகத் திருக்கினும் மனத்தகத் தழுக்கறார்
மனத்தகத் தழுக்கறுத்த மவுனஞான யோகிகள்
முலைத்தடத் திருக்கினும் பிறப்பறுத் திருப்பரே!

சிவவாக்கியர்

அலையு மனத்தை யகத்தடக்கு மவனே சரியை கடந்தோனா
மலையு மனத்தை யகத்தடக்கு மவனே கிரியை முடிந்தோனா
மலையு மனத்தை யகத்தடக்கு மவனே யோக தற்பரனா
மலையு மனத்தை யகத்தடக்கு மவனே ஞானி யதிசூரன்!

நிட்டாநுபூதி

“ஓங்கிய பரசீ வைக்கிய முணர்ந்திடு முணர் வாலன்றிச்
சாங்கிய மகத்தி னாலுஞ் சார்ந்திடு மியோகத் தாலும்
வீங்கிய கன்மத் தாலும் வேறுபா சனையி னாலு
மோங்கிய முத்திப் பேற்றை யொன்றுவ தென்றுமில்லை!”

விவேக சூடாமணி

மனத்திலே அழுக்கு அற்றுப் போகாதவன், மனது பாடமாகாதவன், எதற்கும் வளைந்து கொடுக்கிறவன், எதிலும் ஆசை வைக்கிறவன், காட்டுக்கு ஓடினாலும் கூட, அவனுடைய ஆசை சுற்றிக் கொண்டே இருக்கும்.

அந்தக் காட்டிலே இருக்கின்ற மரங்களையும், சுற்றிலும் இருக்கின்ற நிலங்களையும் பார்த்தால், இதில் கொஞ்சம் நமக்கு இருக்கக் கூடாதா என்று தோன்றும்.

எவளாவது ஒரு பெண் வழியிலே போனால் கூட, ‘இவளை வைத்து நாம் குடும்பம் நடத்தக் கூடாதா?’ என்று தோன்றும்.

ஓடியது காட்டுக்கு; பாடியது துறவறப் பாட்டு; ஆனால், தேடியதோ பெண்ணாசை, பொன்னாசை, மண்ணாசை.

காட்டுக்குப் போனாலும் கூட மனது அப்படி ஆகி விட்டால், அந்த லயத்துக்கு ஆட்பட்டு விட்டால், அது இந்த உடம்பையும் சேர்த்து இழுத்துக் கொண்டு போய் விடுகிறது.

ஆனால், ‘மனது பக்குவப்பட்டு விட்டால், அவன் காட்டுக்குப் போக வேண்டியதில்லை’ என்பது தான் சிவவாக்கியர் வாக்கு.

அவன் அங்கே இருக்கட்டும், பங்களாவிலே இருந்தாலும் அதைக் காடாக மாற்றிக் கொள்ள முடியும்; காட்டிலே இருந்தாலும் அதைப் பங்களாவாக மாற்றிக் கொள்ள முடியும்.

ஓடுகின்ற வண்டிக்குள் இருந்து கொண்டே, ஓடாமல் இருப்பவனே உண்மை சந்நியாசி; உண்மையில் மனத்தை அடக்கியவன்.

சாப்பாட்டைக் காணும் போது பசி எடுக்காதவன், மனத்தை அடக்கியவன்.

பெண்ணைக் காணும்போது இச்சை கொள்ளாதவன் மனத்தை அடக்கியவன்.

பணத்தைக் காணும் போது, இது நமக்கு இருக்கிறதா என்று எண்ணாதவன், மனத்தை அடக்கியவன்.

அடுத்தவனுடைய வீட்டைப் பார்த்து, 'ஐயோ! இவ்வளவு பெரிய வீடா!' என்று எண்ணாதவன், மனத்தை அடக்கியவன்.

எந்த ஞானியைப் பார்த்தாலும், 'மனத்தை அடக்கு, மனத்தை அடக்கு' என்று ஏன் சொல்லுகிறார்கள்?

சகல துன்பங்களுக்கும் அதுதான் காரணம்.

நான் ஏற்கெனவே 'அர்த்தமுள்ள இந்துமத'த்தின் இதரப் பகுதிகளில் விவரித்துள்ளபடி, 'இந்த மனத்தின் லயத்தினாலே தான்' மனிதன் கெடுகிறான்.

அதனால்தான், 'மனஸ்' என்ற மூலத்தைக் கொண்டு 'மனுஷ்யன்' என்ற வடமொழி வார்த்தை உருவாயிற்று.

கலைவாணர் ஒரு கதை சொல்லுவார். அதை நானும் பல தடவை மேடைகளில் சொல்லி இருக்கிறேன்.

நோயுற்ற ஒருவன், ஒரு வைத்தியரிடம் போனான். "ஐயா! எனக்கு இன்ன நோய், அதற்கு ஏதாவது வைத்தியம் செய்யுங்கள்" என்று கேட்டான்.

அந்த சித்த மருத்துவன் ஒரு லேகியத்தை எடுத்துக் கொடுத்தான்.

"நல்லது ஐயா! இந்த லேகியத்தை சாப்பிடும் போது ஏதாவது பத்தியம் உண்டா?" என்று கேட்டான் அந்த நோயாளி.

"பத்தியம் வேறொன்றுமில்லை. லேகியத்தைச் சாப்பிடும் போது, குரங்கை நினைத்துக் கொள்ளக் கூடாது; அவ்வளவு தான்!" என்று மருத்துவன் சொன்னான்.

நடந்து அவ்வளவுதான். பிறகு, அவன் எப்போது லேகியத்தை எடுத்தாலும், எதிரே குரங்கு வந்து நிற்பது போல் தோன்றும்; கடைசி வரையில் அவன் சாப்பிட முடியவில்லை.

ஏன்? 'குரங்கை நினைத்துக் கொள்ளக் கூடாது' என்று வைத்தியன் சொன்னது அவன் மனத்தில் பதிந்து விட்ட காரணத்தால், லேகியத்தைத் தொட்டாலே அவனுக்குக் குரங்கு ஞாபகம் வரத் தொடங்கிற்று.

லேகியத்திற்கும், குரங்கிற்கும் ஏதாவது சம்பந்தம் உண்டா? அவன் அதைச் சொல்லாமல் இருந்திருந்தால், இவன் அதை நினைக்கப் போகிறானா? கிடையாது.

அவன் சொல்லிவிட்ட காரணத்தால், மனது அதைச் சுற்றியே வட்டமிட்டது. லேகியத்தைத் தொடும் போதெல்லாம் 'குரங்கு, குரங்கு' என்கிற எண்ணமே வந்தது.

அதன் விளைவாகக் கடைசி வரை அவனால் அந்த லேகியத்தைச் சாப்பிட முடியவில்லை.

சில பேரைப் பார்க்கிறோம். தவறு செய்து விடுகிறார்கள். 'ஏண்டா நீ இந்தத் தவறைச் செய்தாய்?' என்று கோபத்தோடு கேட்டால், 'ஐயோ, நான் என்ன செய்வேன்? என் மனது கேட்கவில்லையே! நான் அங்கே போனேன்' என்கிறான்.

மனது எதற்குக் கேட்கும்? யாரிடம் கேட்கும்? நீ சொன்னால் மனது கேட்க வேண்டும்! அப்படி கேட்டால் தான் உனக்குள் அடங்கியது மனது.

மனதுக்குள் அடங்கியவனல்ல மனுஷ்யன்! மனுஷ்யனுக்குள் அடங்கியதுதான் மனது. இதுதான் வடமொழியினுடைய சாரம்.

பெரிய ஞானிகள் எல்லாம் அப்படித்தான் வாழ்ந்தார்கள்.

அவர்கள் ஏன் நீண்ட காலம் வாழ்ந்தார்கள்? மனத்திலே டென்ஷன் இல்லை; நோயில்லை; நோய்க்கு அவர்கள் மருத்துவம் பார்த்துக் கொள்ளுவதுமில்லை. தனக்கு நோய் இருப்பதாக அவர்கள் உணர்வதும் இல்லை.

இந்த மனத்தை அடக்குவதற்கு வெறும் பக்தி லயம் மட்டும் போதுமா என்றால், போதாது. இது சாதாரணமாக வரக்கூடிய ஒன்றல்ல. எல்லோருக்கும் வந்து விடாது. எல்லோருக்கும் இது வந்து விடுமானால் ஊரிலே போட்டி இருக்காது; உலகத்தில் போர் இருக்காது.

சில பேருக்கு மட்டுமே இது வருகின்ற காரணத்தால்தான், உலகத்தில் அவர்களுக்கு மிகப்பெரிய மரியாதை இருக்கிறது; அவர்களை ஞானிகள் என்கிறோம். மேதைகள் என்கிறோம்.

நாமெல்லாம் மனதுக்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள்.

'என் மனசாட்சி அப்படிச் சொல்கிறது; என் மனது இப்படிச் சொல்கிறது' என்று நாம் அடிக்கடி பேசுவோம்.

மனது சொன்னதை எது கேட்கிறது. மூளையா, கண்ணா, காதா?

அந்த மனத்தாலே ஆட்டி வைக்கப்படும் இந்த உடம்பு கேட்கிறது; அந்த உடம்பு அதன்படி செயல்படுகிறது.

ஏன், அந்த மனத்தை உன்னுடைய இஷ்டத்துக்கு, உன் மூளையினுடைய இஷ்டத்துக்கு ஆட்டி வைக்கக் கூடாது, 'நான் சொல்கிறபடி கேள்' என்று?

முந்திய அத்தியாயங்களில் சொன்னது போல மனத்தை அடக்கி,

“மனமெனும் பெண்ணே! வாழி நீ கேளாய்
ஒன்றைய பற்றி யூசலாடுவாய்”

-என்றானே பாரதி, அப்படி ஊசலாடுகின்ற மனதை உள்ளுக்குள்ளேயே அடக்கி வைத்து, பக்குவப்படுத்தி, பாடம் பண்ணி வாழக் கற்றுக் கொண்டு விட்டால், உறவு, பந்தங்கள், இரவு, பகல், இறப்பு, பிறப்பு எதிலேயும் பற்றும், பாசமும் இன்பமும், கண்ணீரும், புன்னகையும் மாறி மாறி வர வேண்டிய அவசியமே இருக்காது.

கோடை வரலாம்; வசந்தம் வரலாம்; பனிக்காலங்கள் வரலாம். பருவங்கள் மாறுமே தவிர, உலகத்தினுடைய உருவம் மாறினாலும் கூட, உன்னுடைய நிலைமை மாறாது, மனதை மட்டும் உன்னால் அடக்க முடியுமானால்.

7

சில சித்திரவதைகள்

உன்னை நீ அறிய விடாமல் தடுக்கும் இன்னொரு சக்தி எது? குடும்பம்.

உனக்கு மனைவி மக்கள் இல்லையென்றாலும் கூட, பெற்றோர் இருப்பார்கள். உடன் பிறந்த அண்ணன்-தம்பிகள், அக்காள்-தங்கைகள் இருப்பார்கள். ஏதேனும் ஒரு சிக்கல் இருந்து கொண்டே இருக்கும்.

“வாழ்க்கை என்றால் ஆயிரம் இருக்கும்
வாசல் தோறும் வேதனை இருக்கும்
வந்த துன்பம் எதுவென் றாலும்
வாடி நின்றால் ஓடி விடாது!
மயக்கமா கலக்கமா? மனதிலே குழப்பமா?”

-இப்படி ஒரு பாடலை நான் படத்தில் எழுதியுள்ளேன்.

வாழ்க்கை என்றால் வேதனை இருந்து கொண்டேதான் இருக்கும்.

அதில் நீ எண்ணிய பார்க்க வேண்டியது என்ன?

“உனக்கும் கீழே உள்ளவர் கோடி
நினைத்துப் பார்த்து நிம்மதி தேடு!”

“தம்மின் மெலியாரை நோக்கித் தமதுடைமை
அம்மா பெரிதென்று அகமகிழ்க!”

-என்றார் குமரகுருபர சுவாமிகள்.

காலுக்குச் செருப்பு இல்லையே என்று ஒருவன் கவலைப் பட்டானாம். அவன் ஒரு கோயிலுக்குப் போனானாம். அங்கே இரண்டு கால்களும் இல்லாமல் ஒருவன் உட்கார்ந்து இருந்தானாம்.

“ஆண்டவனே! எனக்குச் செருப்பில்லா விட்டாலும் பரவாயில்லை; இரண்டு கால்களும் இருக்கிறதே” என்று பெரு மிதத்தோடு திரும்பி வந்தானாம்.

அந்தக் கால் இல்லாதவன், சற்று ஊர்ந்து போனானாம். அங்கே கண்ணில்லாத ஒருவன் உட்கார்ந்திருந்தானாம்.

“ஆண்டவனே! எனக்குக் கால்கள் இல்லாவிட்டாலும் பரவாயில்லை; உலகத்தைக் காணக் கண்களையாவது கொடுத்தாயே, அதுவரைக்கும் நன்றி!” என்றானாம்.

“உனக்கு வருகின்ற துன்பத்தைப் பார்த்து அழாதே. உனக்கும் கீழே உன்னை விடத் துன்பப் படுகிறவர்கள் ஏராளமாக இருக்கிறார்கள் என்று எண்ணி, அவர்களைப் பார்த்துச் சந்தோஷப்படு!” என்றார்கள் நம்முடைய மூதாதையர்கள்.

குடும்பத்தில் அவ்வளவு சிக்கல் இருக்கும். அதிலேயும் மனைவி மக்கள் என்று மாட்டிக் கொண்டால், சிக்கல் அதிகமாகும்.

நானுக்கு நான் நீ உனக்காகவே வாழ்ந்தது போய், அவர்களுக்காக வாழ வேண்டியிருக்கும். ஒரு யந்திர மனிதனாக நீ வாழ வேண்டியிருக்கும்.

நானைக்கு என்ன செய்வது என்று எண்ணினால், உன்னைச் சிந்திக்காமல் உறவையே சிந்திக்க வேண்டியிருக்கும்.

உறவிலே யாராவது ஒருவர் ஏதாவது சொல்லி விட்டால், சந்தேகம் வரும்; ‘ஐயோ! தாங்க முடியவில்லையே!’ என்று கதறத் தோன்றும். ‘செத்துப் போகலாமா?’ என்ற எண்ணம் வரும். ‘எங்கேயாவது ஓடி விடலாமா?’ என்ற ஆசை வரும். ‘இப்படி என்னாலே வாழ முடியாது!’ என்று தலையில் அடித்துக் கொள்ளத் தோன்றும்.

ஒன்றா? இரண்டா? குடும்பத்துக்குள்ளே ஏராளமான கலவரங்கள், சங்கடங்கள், குழப்பங்கள், மயக்கங்கள் வந்து கொண்டே இருக்கும்.

அதிலே சிக்கிக் கொண்ட பிறகு, நீ உன்னை அறிவது எப்படி?

மனம் இவர்களுக்கிடையிலே சின்னாபின்னப் பட்ட பிறகு, அந்த மனதைப் பக்குவப் படுத்துவது, பாடம் பண்ணுவது எப்படி?

அதற்காக, 'குடும்பத்திலே மாட்டிக் கொள்ளாதே! கல்யாணம் செய்து கொள்ளாதே! சந்நியாசியாகி விடு!' என்று நான் போதிக்க வருகிறேனா என்றால் இல்லை.

பட்டும் படாமலும், தொட்டும் தொடாமலும் இருக்க வேண்டும்.

'எண்ணெயை உடம்பிலே தேய்த்துக் கொண்டு என்னதான் மண்ணிலே புரண்டாலும், ஒட்டுவதுதான் ஒட்டும்' என்று கிராமங்களில் சொல்வார்கள்.

'இவ்வளவுதான் நமக்கு வந்தது; இவ்வளவுதான் நமக்கு இறைவன் கொடுத்தது' என்று அமைதி அடைந்து விடு.

மனதிலே டென்ஷன்-கவலை இவற்றை வளர்த்துக் கொள்ளாதே.

மனைவி ஒரு பக்கம் நின்று திட்டிக் கொண்டிருப்பாள்; மக்கள் தலைமாட்டிலே நின்று ஏசுவார்கள்; மருமக்கள் வேறு பேசுவார்கள்.

பேரன் பேத்திகளைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு, இவர்களை எல்லாம் மறந்து விடு. பேரன், பேத்திகளே உனக்கு விரோதமாக மாற மாட்டார்கள்.

ஏனென்றால், 'எந்தக் காலத்திலேயும் மூன்றாவது பரம்பரை என்பதுதான், உன்னைக் காப்பாற்றுகின்ற பரம்பரை' என்று நம்முடைய மூதாதையர்கள் கருதினார்கள்.

அதனால்தான், 'பாட்டனுடைய பேரை வைப்பவன்' என்கிற பொருளிலே பேரன் என்கின்ற வார்த்தையைக் கொடுத்தார்கள்.

பேரெடுக்கின்ற பெண்ணாதலால், 'பேத்தி' என்று பேத்தியைச் சொன்னார்கள்.

நல்ல மனைவி வாய்த்தால், ஆண்டவனுடைய கருணை; நல்ல பிள்ளை வாய்த்தால், ஆண்டவனுடைய அருள்; இல்லையென்றால் கூட நீ கவலைப்பட்டு என்ன ஆகப் போகிறது?

கண்ணீர் வடிப்பதாலே கவலைகள் தீர்ந்து விடப் போகின்றனவா?

அதைத்தான் சொன்னேன், 'வந்த துன்பம் எதுவென்றாலும் வாடி நின்றால் ஓடிவிடாது' என்று.

ஒருவர் செத்துப் போகிறார்; பத்துப் பேர் அழுகிறார்கள். 'இவ்வளவு பேர் அழுகிறார்களே, நான் ஏன் சாக வேண்டும்?' என்று செத்தவன் திரும்பி வந்து விடுகின்றானா?

வந்து விட்டது கவலை. 'ஐயோ!' என்று நீ தலையில் அடித்துக் கொள்வதால், அந்தக் கவலை போய் விடப் போகிறதா?

குடும்பம் சின்னா பின்னமாகப் போய்விட்டது, அப்படி ஆகிவிட்டது, இப்படி ஆகிவிட்டது என்று மனதைப் போட்டு அலைக்கழித்து, அழிச்சாட்டியம் பண்ணி, துயரங்களிலேயே மனதை ஊற வைத்து, 'போதும்! போதும்!' என்று ஏங்கி, கடைசியில் ஒரு நாள் 'செத்தால் போதும்' என்று முடிவு கட்டுவதை விட, வாழ்க்கையில் நாகம் வேறு என்ன இருக்கிறது?

'டேக் இட் ஈஸி'. எதையும் கலபமாக ஏற்றுக்கொள்.

எவ்வளவு பெரிய துயரம் வந்தாலும், எவ்வளவு பெரிய கொடுமை நிகழ்ந்தாலும், அதை மிகச் கலபமாக எடுத்துக் கொண்டு விட்டால், 'இது சகஜம்; இது நடக்கத் தான் செய்யும்; இதை நாம் எதிர்பார்த்திருக்க வேண்டும்' என்று எண்ணி விட்டால், பிறகு கவலையே கிடையாது.

'ஐயோ! நாம் இதை எதிர்பார்க்கவில்லையே' என்று எண்ணும்போதுதான் கவலை வருகிறது.

கேளாத செய்தி ஒன்றைக் கேட்டால்தான், உடம்பு நடுங்குகின்றது; மனம் நடுங்குகிறது.

'இது கேட்க வேண்டிய செய்திதான்' என்று உடனேயே எண்ணிவிட்டால் அந்த நடுக்கம் தீர்ந்து போய் விடுகிறது.

மனம்தானே காரணம். முன்பு நான் சொன்னபடி, கிராமங்களில் அதைத்தானே சொல்வார்கள், 'எல்லாவற்றுக்கும் மனசுதான் காரணம்' என்று.

கட்டிய மனைவி அழகாக இல்லாவிட்டாலும் கூட, அவள் அழகாக இருக்கிறாள் என்று மனசு நினைத்து விட்டால், அதைவிட அழகு உலகத்திலேயே கிடையாது.

என் பிள்ளை யோக்கியன்தான் என்று மனசு நினைத்து விட்டால், அதற்கு ஈடான நிம்மதி கிடையாது.

'எனக்கு வருகின்ற வருமானம் போதும்; இதை விட எவனுக்கு வந்து கிழித்து விட்டது' என்று எண்ணி விட்டால், அதை விட ஒரு நிம்மதி வேறு கிடையாது.

கோயிலுக்கு நீ ஏன் ஓட வேண்டும்?

'துன்பம், துன்பம்' என்று நீ ஆண்டவனிடம் ஓடி முறையிட்டுக் கொள்ளலாம். முறையிட்டுக் கொண்டு ஓடி வந்து, 'ஐயோ! ஐயோ!' என்று தலையிலடித்துக் கொண்டால், நீ கோயிலுக்குப் போனதற்கே மரியாதை இல்லாமற் போய் விடும்.

கோயிலிலே போய் உட்கார்ந்து கொண்டு பூஜை செய்; 'ஆண்டவனே! எனக்கு என்ன துன்பம் வரட்டும், எவ்வளவு துயரங்கள் வரட்டும், உனக்காகத் தாங்கிக் கொள்ளுவேன்; இந்த பூமியிலே நான் பிறந்தாகி விட்டது. வாழ்ந்தாக வேண்டும். தற்கொலை செய்து கொள்ள நான் தயாராக இல்லை. மரணம் என்ற ஒன்றை அனுப்பி என்னை நீ எடுத்துக் கொள்கிற

வரையில், இங்கே வாழ்வது என்று நான் முடிவு கட்டிவிட்டேன். அந்த வாழ்க்கைச் சாலையில் எது வந்தாலும், எது குறுக்கிட்டாலும் கூட நான் கவலையில்லாமல் உன் சந்நிதியிலேயே நிற்பேன்; வாழுவேன்; எனக்காக யார் வாழுகிறார்களோ அவர்களைக் காப்பாற்றுவேன், யாருக்காக நான் வாழ வேண்டுமோ, அவர்களுக்காக வாழுவேன்' என்று ஆண்டவனிடம் வேண்டிக் கொண்டு வீட்டுக்குத் திரும்பிவிடு.

இரவிலே, வீடு பற்றி எரிந்தால் கூட, நிம்மதியாகத் தூங்கப் பழகு.

கற்றுமுற்றும் சண்டைகள் நடந்து கொண்டிருந்தாலும் கூட, ஒரு குறிப்பிட்ட அளவாவது சாப்பிடப் பழகு.

டாக்டர் என்ன கேட்கிறார், 'வயிறு பசிக்கிறதா? தூக்கம் வருகிறதா?' என்று இரண்டை மட்டும் தானே கேட்கிறார்.

மனம் கெட்டுப் போனால், பசி அடங்கிப் போகும்; தூக்கம் கெட்டுப் போகும்.

மனதை அடக்குகின்ற பயிற்சியிலே குடும்பத்திற்குள் இருப்பவனும் இறங்கியாக வேண்டும். அவனுக்கும் அந்தப் பயிற்சி வந்து விட்டால், பிறகு குடும்பமே அவனை அண்டி நிற்கும்.

'நீங்கள் என்ன சொன்னாலும் என் காதில் ஏறாது; நீங்கள் என்னையே திட்டுங்கள், கவலை இல்லை' என்று சொல்லிவிட்டு, அவன் நிம்மதி கொண்டு விட்டால், பிறகு அத்தனை பேரும் அமைதி கொண்டு விடுவார்கள்.

சண்டை போடுகிறவர்களைச் சமாதானப்படுத்த ஆயிரம் வார்த்தைகள் தேவையில்லை, மௌனம் ஒன்றே போதும்.

'சும்மா இருப்பதே சுகம்' என்றார்கள். மௌனமாக இருந்தால், அமைதியாக இருந்தால், அந்த அமைதியும் மௌனமுமே அடுத்தவர்களே அடக்கி ஆளும் அங்குசமாகப் பயன்படும்.

எவ்வளவு பெரிய யானையும் பயப்படக்கூடிய ஒரே அங்குசம், நாம் நம்மையறிந்து மௌனமாகக் கட்டுண்டு கிடப்பதே.

சும்மா இருத்தல்- அதன் மூலம் குடும்பம் அடங்கும்; உறவு அடங்கும்; சுற்றம் அடங்கும்; அத்தனை பேரும் அடங்குவார்கள்.

அடக்குவது மனதை; அதன் மூலம் அடங்குவது உலகம்.

ஆகவே, நான் சொல்லக் கூடியது இறுதியாக ஒன்றுதான்.

உடம்பைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளுங்கள்; மனதை அடங்குங்கள்.

இந்த இரண்டும் பத்திரமாக இருக்குமானால், உலகம் உங்கள் கையிலே.

'உடம்பு உடம்பு' என்று நான் ஒவ்வொரு தடவையும் ஏன் கூறுகிறேன் என்றால், எந்த உடம்பை அலட்சியப் படுத்தினேனோ, அதன் மீது இப்போது எனக்கு அக்கறை பிறக்கிறது.

கவரை வைத்துக் கொண்டுதானே சித்திரம் என்பார்கள். உடம்பைப் பேணி வைத்துக் கொண்டால், உலகத்தையே வெல்லலாம் என்பார்கள்.

அப்பொழுதெல்லாம் அது தோன்றவில்லை. ஆனால், இப்பொழுது நோய்வாய்ப்பட்டு விடுமோ, உடல் படுத்து விடுமோ, எழ முடியாதோ, எழுத முடியாதோ, என்றெல்லாம் எண்ணும்போது உடம்பைப் பற்றிய கவலை பெரும் கவலையாகி விடுகிறது.

ஆகவே உடல், உள்ளம் - இரண்டுதான் நம்மிடம் இருக்கின்ற பெரும் சொத்துகள் என்பதை மனதிலே கொள்ளுங்கள்.

8

வாழ்க்கை என்பது வாழவே

“விசையுறு பந்தினைப் போல் உள்ளம் வேண்டியபடி செல்லும் உடல் கேட்டேன்”

-என்றான் மகாகவி பாரதி.

மனம் சொல்ல வேண்டுமாம்; உடல் ஆட வேண்டுமாம்!

மனம் 'போ' என்றால், உடல் போக வேண்டும். 'ஐயோ, எல்லோரும் போகிறார்கள்! நாம் போக முடியவில்லையே' என்று மனது ஏங்க, உடம்பு போக முடியாமல் தள்ளாட, அந்த நிலைமை வருமானால், மனித வாழ்க்கையில் என்ன சுகம் இருக்கிறது?

அதனால் தான், 'மனதை அடக்கி உடம்பை நன்றாக வைத்துக் கொள்ளுங்கள்' என்று நான் அடிக்கடி போதிக்கிறேன்.

நான் ஒரு போதகாசிரியன் அல்ல; உபநித்யாசியும் அல்ல; உலகை முற்றிலும் உணர்ந்தவனுமல்ல; துறந்தவனுமல்ல; என்னுடைய வாழ்க்கை அருபவங்கள் பலவற்றையே இதுகாறும் நான் உங்களுக்குத் தொகுத்துத் தந்திருக்கிறேன்.

இப்போது அதனை இந்தப் பத்தாவது பாகத்திலும் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஏனென்றால், வாழ்க்கையை இந்திய மக்கள் சுகமாக நடத்த வேண்டும்.

மலேசியாவிலேயோ, சிங்கப்பூரிலோ, மற்ற நாடுகளிலேயோ பார்க்கும் போது, இந்தியாவில் இருக்கின்ற அளவுக்கு நோயாளிகள் அங்கே இல்லை.

இங்கே உடல் நோயாளிகளைவிட, மன நோயாளிகள் அதிகம்; கவலைப்படுபவர்கள் அதிகம்; கஷ்டப்படுபவர்கள் அதிகம்.

வறுமைக் கஷ்டம் என்றால், ஏதாவதொரு பரிகாரம் தேட முடியும்.

'இனம் தெரியாத ஒரு துயரம் உள்ளுக்குள்ளே மண்டிக்கிடக்கிறதே! என்ன செய்வேன்?' என்று அழுகிறவர்கள் அதிகம்.

அந்தத் துயரத்தாலே உடம்பு ஆட்டி வைக்கப்பட்டு மனதைக் கெடுத்துக் கொண்டவர்கள் அதிகம்.

இவர்களெல்லாம் ஒரு கட்டத்தில் சீராக வாழ வேண்டும்; துணிந்து வாழ வேண்டும். துணிச்சலோடு, எதையும் எதிர்த்து நிற்கின்ற தன்மையோடு, 'வந்தோம்; பிறந்தோம்; வாழ்வோம்; சாவோம்!' என்று முடிவு கட்டிக்கொண்டு, வாழ வேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய ஆசையாகும்.

**'வருவதைக் கண்டு மயங்காதே
போவதைக் கண்டு கலங்காதே!'**

பெரிய பதவி வருமானால், 'எனக்கு மேல் எவன் பெரியவன்?' என்று திமிர் பிடித்து அலையாதே.

பதவி போய் விடுமானால், 'ஐயோ! போய் விட்டதே!' என்று அழாதே.

வருவதும் போவதும் ஆண்டவனுடைய போக்குவரத்துச் சாலை விதி.

ஆண்டவன் அதிலே டிராபிக் கமிஷனர்.

அவன் போட்ட உத்திரவின்படியேதான் சில விஷயங்கள் வருகின்றன; சில விஷயங்கள் போகின்றன.

ஆறு வயதிலேயே குழந்தைகள் இறந்து போகின்றன; பதினாறு வயதிலேயும் இறந்து போகின்றன; போகின்ற குழந்தைகளுக்காக நாம் அழ முடிகிறதே தவிர, திரும்பிக் கொண்டு வர முடிவதில்லை.

நூறு வயது வரையில் சில பேர் வாழ்கிறார்கள்; ஏன் வாழ்கிறார்கள் என்பது நமக்குத் தெரிவதில்லை.

எல்லாம், எல்லாக் கதைகளும் எங்கே போய் முடிகின்றன?

எவனோ ஒருவன் இருக்கிறான்; ஏதோ ஒரு சக்தி இயங்குகிறது; அந்தச் சக்தியினுடைய கரங்களில் இருந்து அத்தனையும் புறப்படுகின்றன; திரும்ப அந்தக் கால்களிலேயே அவை போய்ச் சேர்ந்து விடுகின்றன.

அந்த லயத்தை உணர்ந்து கொண்ட பின்னாலே, உடல் மரத்து, உள்ளம் மரத்துப் போய், 'நாம் பிறந்தது ஆண்டவனை எண்ண, அடுத்தவருக்கு உதவ, நியாயமாக வாழ என்கிற எண்ணம் பிறந்து விடுகின்றது.

அந்த நியாயத்தை மதித்து, 'உன்னையே நீ அறிந்து' உலகையும் அறிந்து, எல்லோருக்கும் வேண்டியவனாகவும், எல்லோருக்கும் நல்லவனாகவும், எல்லோரையும் புரிந்து கொண்டவனாகவும், எல்லோராலும் புரிந்து கொள்ளப் பட்டவனாகவும் வாழ வேண்டும் என்பதே என்னுடைய ஆசை.

எல்லாம் வல்ல கண்ணன், எல்லோர்க்கும் அருள்வானாக.

9

நல்லவன் வாழ்வான்

இந்தப் பத்து பாகங்களில், பல்வேறு விஷயங்களைக் கூற நான் முயன்றிருக்கிறேன்.

எத்தனை விஷயங்களில் நான் முழுமை பெற்றிருக்கிறேன் என்பதை, என்னால் நிர்ணயிக்க முடியவில்லை.

ஆனாலும், மதம் மனித குலத்துக்கு இன்றியாமையாதது என்பதை நான் வற்புறுத்தி இருக்கிறேன்.

மனிதனுடைய அன்றாட வாழ்க்கையில் ஏற்படும் இன்ப துன்பங்களில் நானும் பங்கு கொண்டு, இன்பங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளவும், துன்பங்களிலிருந்து விடுதலை பெறவும் அவர்களுக்கு வழி சொல்லி இருக்கிறேன்.

ஆனால், இவ்வளவுக் கிடையிலேயும், ஒரு மயக்கம் உங்களுக்கிருப்பதைப் போலவே எனக்கும் உண்டு.

அது என்ன மயக்கம்?

எவ்வளவுதான் நாணயமாக இருந்தாலும், நேர்மையாக இருந்தாலும், ஒழுங்காக நடந்தாலும், வாழ்க்கையில் துன்பம் என்பது வந்துதான் தீரும். அது சரிதான்.

ஆனால், நாணயம் கெட்டவன், நேர்மை கெட்டவன், ஒழுக்கம் கெட்டவன், மரியாதை கெட்டவன் இவனெல்லாம் உற்சாகமாகவும், வசதியாகவும் வாழுகிறானே, அதுவும் நீண்ட காலம் வாழுகிறானே, 'எப்படி' என்கிற மயக்கம்தான் அது.

'நான் யாருக்கும் தீங்கு இழைக்கவில்லை! எனக்கு ஏன் இந்தக் கஷ்டம்?' என்று கலங்குவார் உண்டு.

'நான் தினமும் கோயிலுக்குப் போகிறேனே, ஆண்டவன் என்னை ஏன் சோதிக்கிறான்?' என்று வருந்துவார் உண்டு.

'நான் யாருக்கும் துரோகம் செய்ததில்லை; யாருடைய குடும்பத்தையும், நிலத்தையும் அபகரித்ததில்லை; நான் படாதபாடும் இல்லை' என்று ஆதங்கப்படுவார் உண்டு.

அவர்களுடைய ஆதங்கத்தில் ஓரளவுக்கு நான் பங்கு கொள்ள முடியும்.

ஆண்டவன் அப்படித்தான் சோதிப்பான். வேண்டியவர் களைத் தான் சோதிப்பான். காரணம், இந்தப் பக்தி உண்மையானதா என்று கண்டு கொள்ள விரும்புவான் என்றெல்லாம் நான் சமாதானம் கூற முடியும்.

'எந்த மனைவியிடம் காதல் இருக்கிறதோ, அந்த மனைவியிடம் தான் சந்தேகம் அதிகம் வரும்' என்பது போல, 'எந்த மனிதனிடம் ஆண்டவனுக்கும் பிரீதி இருக்கிறதோ, அந்த மனிதனிடம்தான் சோதனைகளை அதிகமாக ஏற்படுத்திப் பார்ப்பான்' என்பதும் உண்மையாகும்.

ஆனால் அடுத்த கேள்விதான் யாரும் பதில் காண முடியாத ஒரு கேள்வியாகும்.

அது, நல்லவர்கள் வருந்துகிறார்கள் என்பதைவிட, தீயவர்கள் வாழுகிறார்களே, அது எப்படி?

எனக்குத் தெரியும்.

ஒரு நண்பர், வாழ்க்கையில் எந்த விதமான நன்மையையும் யாருக்கும் அவர் செய்தது கிடையாது.

எதை அநுபவிக்க வேண்டும் என்றாலும், தானும், தன் குடும்பமும் மட்டுமே அநுபவிக்க வேண்டும் என்று வாழ்ந்தவர்; வாழ்பவர்; ஆம், இன்னும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்.

எவ்வளவு சிரமங்கள் வந்தாலும் கூட, அவருக்கு வசதி குறையவில்லை; பதவி குறையவில்லை; புகழ் குறையவில்லை!

எப்படி இது இயங்குகிறது?

எப்படி இது நடக்கிறது?

லட்சோப லட்சமாகப் பணத்தைப் குவித்தார். அதுவும் தவறான வழியில்; அதுவும் நிலைத்து விட்டது. தவறான வழியில் சேர்ந்த பணம் நிலைக்காது என்பார்கள்; நிலைத்து விட்டதே! கண் முன்னாலே கண்டிருக்கிறோமே!

தப்பான வழியில் அபகரித்த பதவி நிலைக்காது என்பார்கள்; அது பல வருஷங்கள் அவர் கையில் இருந்ததே, அது எப்படி?

இவையெல்லாம் மனதில் ஏற்படுத்தக் கூடிய மயக்கம் என்ன? ஆண்டவனுடைய இயக்கம் என்பதிலே ஒரு சந்தேகத்தை இதுதான் உண்டாக்குகிறது.

இதைப் பொறுத்தவரை, உங்களுக்கு நான் சொல்லக் கூடியது ஒன்றே ஒன்றுதான்.

இப்படிப்பட்ட அக்கிரமக்காரர்கள், இருபது வருஷம், இருபத்தைந்து வருஷம் நிம்மதியாக வாழ்ந்தாலும் கூட இவர்களுடைய கடைசிக் காலம் மோசமாக இருக்கும்.

அல்லது அடுத்த தலைமுறை மோசமாக இருக்கும்.

அவர்கள் பாடாதபாடு பட்டுத்தான் தங்களுடைய வாழ்க்கையை முடிக்க வேண்டியிருக்கும். இல்லையென்றால் அவர்கள் செய்த பாவங்களுக்கு அவர்களுடைய குழந்தைகள் தண்டனை அநுபவிக்க வேண்டியிருக்கும்.

நான் ஒரு கட்டுரையிலே சொன்னபடி, பதினான்காவது லூயி செய்த தவறுகளுக்கான தண்டனைகளை, பதினாறாவது லூயி அநுபவிக்க வேண்டியிருந்தது.

பழைய ஐார் மன்னன் செய்த தவறுகளை, அடுத்து வந்த வாரிக் அநுபவிக்க வேண்டியிருந்தது.

எல்லாவற்றையும் நீங்கள் எண்ணிப் பார்த்தால், நீண்ட காலம் அயோக்கியன் நிம்மதியாக வாழுவான்; ஆனால், அதே நேரத்தில் அவனுக்கு வரப்போகிற தண்டனை நல்லவர்களுக்கு வராது.

நமக்கெல்லாம் வருகிற கஷ்டம், விடிந்தால், எழுந்தால் மிகச் சிறிய கஷ்டமாகவேதான் இருக்கும். நமக்கு அது பெரியதாகத் தோன்றும்.

ஆனால், அவர்களுக்கு வருகின்ற கஷ்டம் இருக்கிறதே, அது நிச்சயமாக, தற்கொலை செய்து கொள்ளலாமா என எண்ணும் அளவுக்குத் தோன்றும்.

“எப்போது அது வரும்? என்றைக்கு அந்தத் தீர்ப்பு ஆண்டவனிடமிருந்து கிடைக்கும்?” என்று நீங்கள் கேள்வி கேட்கக் கூடாது.

சிலபேர் ஏழு வருஷங்களில் தண்டிக்கப் படுகிறார்கள்; சிலபேர் ஒன்பது வருஷங்களில் தண்டிக்கப் படுகிறார்கள்; சிலபேர் இருபது வருஷங்களில் தண்டிக்கப்படுகிறார்கள்!

கடைசி அடி என்பது சரியான மரண அடியாக இருக்கும்.

எந்த ஒரு அயோக்கியனும் நிம்மதியாகச் செத்து, அவனுடைய குடும்பம் நிம்மதியாக வாழ்ந்ததாக வரலாறே இல்லை.

இதுவரையிலும் ஆண்டவன் ஒரு நியதியை அப்படி வகுத்து வைத்திருக்கிறான். ஒரு இயக்கத்தை அப்படி நடத்திக் கொண்டிருக்கிறான்.

இல்லையென்றால் உலகத்தில் போராட்டங்கள் ஏது?

அயோக்கியர்கள் இல்லையென்றால், இறைவன் இயக்கத்தைப் பற்றிய சிந்தனை ஏது?

ஒரு பக்கம் அயோக்கியர்கள் இருந்து கொண்டேதான் இருப்பார்கள்.

அவர்கள் ஆரவாரம் செய்து கொண்டேதான் இருப்பார்கள்.

அந்த ஆரவாரத்தைப் பார்த்து, 'நாம் நல்லவனாக இருந்தும் நமக்கு எதுவும் இல்லையே? சீ! இது என்ன தெய்வ நம்பிக்கை?' என்று நாம் கலங்கி விடக் கூடாது.

பற்றிய கைகள் அப்படியே தெய்வத்தைப் பற்ற வேண்டும். அப்படியே, அவனைப் பின்பற்றித் தொடருமானால் நல்லவர்களுடைய குடும்பம், ஏழேழு தலைமுறைக்கும் நிம்மதியாக இருக்கும்.

அயோக்கியர்களுடைய குடும்பம், ஏழேழு தலைமுறைக்கும் கஷ்டப்பட்டே தீரும் என்பது ஆண்டவன் வகுத்துவிட்ட விதி.

ஆகவே, எனது இந்தத் தொடர் நூலைப் பத்துப் பாகங்களாகப் படிக்கின்றவர்கள், இந்த மயக்கத்திலே இருந்து விடுபட்டால் மட்டும் போதும் என்பது தான் என்னுடைய வேண்டுகோளாகும்.

மற்ற விஷயங்களையும், இந்த பாகங்களில் ஓரளவுக்குச் சொல்லியிருக்கிறேன்.

நானே மயங்குகிற ஒரு விஷயத்தைத்தான், பத்தாவது பாகத்தில் கடைசியாக உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்.

ஆனால், அந்த மயக்கத்திலிருந்தும் நான் விடுபடுகிறேன். என் கண் முன்னாலேயே பலபேர் தண்டிக்கப்பட்டதைப் பார்த்து, முன்பும் எழுதியிருக்கிறேன்; இப்பொழுதும் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன்; இன்னும் பார்த்துக் கொண்டும் இருக்கிறேன்.

மற்றவர்களுடைய தண்டனையையும் நான் பார்த்து விட்டுத்தான் சாவேன் என்று கருதுகிறேன்.

ஆண்டவன் அந்த வாய்ப்பை எனக்கு அளிப்பனானால், நிச்சயமாக அயோக்கியர்கள், அக்கிரமக்காரர்கள் புழுப்போல துடித்துச் செத்ததற்குப் பின்னாலேயே என்னுடைய மரணம் நிகழும்.

